

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 913 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA **G. M. OPHOFF**
Associate Editors:
G. VOS **WM. VERHIL**

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Vol. X, No. 22

SEPTEMBER 15, 1934

Subscription Price, \$2.50

MEDITATION

Kept In Christ Jesus

And the peace of God, which passeth all understanding, shall keep your hearts and minds through Christ Jesus.

Phil. 4:7.

Safely kept in Christ Jesus.

Such is the blessed result of hearing and doing the Word of God as it addresses us in the immediately preceding verse.

It is the infallible promise for him that is careful in nothing, but in every thing by prayer and supplication with thanksgiving makes his requests known unto God.

The peace of God, which passeth all understanding, shall keep his heart and mind through, or, as the Dutch renders the text more accurately, *in* Christ Jesus. Care, anxiety, worry about the things that are and appear to be impending are in their deepest root dissatisfaction with the ways of the Almighty. They are unbelief, fear that the Most High will fail in His government of all things, that there is no knowledge with Him, criticism of His dealings with us. And in that state of heart and mind there is no peace, no agreement with the will of God, no tranquil submission and waiting for God: there is unrest and rebellion

And in our rebellious state of mind we are inclined to choose our own way, to walk in a direction which is not of the Lord, especially if our care and worry appear to be caused by the fact, that we are in Christ.

The temptation for our hearts and minds to leave Christ and seek deliverance from anxiety and care in the ways of the world, will take hold of us. Our feet well nigh slip!

But be careful in nothing; be rid of your baseless worry in the way of letting God know your requests in everything, by prayer and supplication, with thanksgiving.

And the peace of God which passeth all understanding shall safely keep you.

Keep you in Christ Jesus!

A safe retreat, indeed!

Your hearts and mind kept in Christ Jesus!

Especially the original, which uses a military term for our word "keep", emphasizes that the Christian is safely kept, kept as in a citadel or strong fortress, only when his heart and mind are in Christ.

Round about him there are dangers. There is the enemy's land. There are the forces of evil. There is the devil going about as a roaring lion, seeking whom he may devour; there is the world with its lust and pride, there are the forces of unrighteousness bent upon the destruction of the child of God.

Yet, in Christ Jesus he is safe and secure. Only there.

The Christian *is* in Christ. He is in Him, according to the eternal good pleasure of God wherewith He loved him and chose him in Christ before the foundation of the world. In Christ he is legally, so that the Lord Jesus Christ represents him before God. He belongs to the legal corporation of which Christ is the Head and whose righteousness is determined by the death and resurrection of the Lord. As member of that corporation he enjoys the unspeakably rich and glorious grace of the forgiveness of sins, the adoption unto sonship, the assurance of eternal life. And he is also in Christ organically, as the branch is in the vine, so that he is a living member of the Body of Christ, has become one plant with Him, lives out of Him through the Spirit of life. He is free by virtue of his relation to the Lord. Free legally, free spiritually; free from the law of sin and death; free from the curse; free from the bonds of corruption, that the righteousness of the law might be fulfilled in him as he walks not after the flesh but after the Spirit. Christ dwells in him and he in Christ and the life of Christ is the life of his life!

And he is in Christ forever!

The bond between him and his Lord can never be

severed. For it is a divinely ordained and a divinely established union, which is also divinely maintained.

No one can pluck him out of Christ's hand. The Father Who gave him to his Lord is greater than all. No one can pluck him out of the Father's hand.

And by virtue of that union with Christ, that inner spiritual bond, his heart and mind are in Christ Jesus.

The heart is the center of man's life from a spiritual-ethical viewpoint. From the heart are the issues of life. Out of it proceed all our desires and aspirations, all our willing and thinking as far as their spiritual-ethical direction is concerned. And by nature that heart is an evil fountain of many evil thoughts and desires. It is deceitful more than anything. It also deceives the mind, so that our spiritual judgment and evaluation of things are warped and distorted. And thus it causes us to believe the lie rather than the truth, to follow after the vanities of the world rather than after the eternal realities of the kingdom of heaven, to do our own sinful will rather than the will of God. Of that heart and mind, that center of man's spiritual life and his spiritual judgment and conception, the text is speaking. But it speaks of it as being kept in Christ Jesus!

The peace of God shall keep your hearts and minds in Christ Jesus!

There, in Christ, they are safely kept.

If our hearts are in Christ the spiritual character of our entire inner life, of all our willing and thinking, of all our longing and desires, is determined by Him. In Him our hearts are free from bondage of sin and death, liberated from the deceitfulness of darkness and sanctified in principle unto the living God. Then we are separated from the world, do not and cannot think and will and lust as the world, but seek the things that are above, where Christ is sitting at the right hand of God, as citizens of heaven.

If our hearts are in Christ, then are also our minds.

And if our minds are in Christ, so that our spiritual judgment, our evaluation of things we see and hear and experience in this present world is no longer distorted, we behold all things in a new and different light.

Then we consider as precious above all things, not the things of the world, but the things of the Kingdom of heaven.

We prize highly, not the things that are seen, but the things that are not seen.

The things earthly we behold as valuable only in as far as they are subservient to the things heavenly.

The temporal in the light of the eternal.

The way that appeared all wrong we see as leading to our eternal salvation.

And the burden of our cares is lifted.

Our hearts and minds are kept in Christ Jesus!

Safe retreat!

Kept in Christ!

Our hearts and minds defended, protected, securely garrisoned in Him!

The idea suggested is twofold. First, that without there are perils that threaten and foes that are bent upon our destruction. Secondly, that they cannot harm us neither attack successfully, as long as our hearts and minds are kept within the sphere of Christ Jesus.

Then, also there is the underlying thought that our hearts and minds are, in themselves, always inclined to leave that sphere of Christ and venture out into the camp of the enemy.

And, finally, the promise, that if we be careful in nothing but in everything by prayer and supplication, with thanksgiving make our request known unto God, the peace of God that passeth all understanding shall keep our hearts and minds in Christ Jesus, so that we do not foolishly leave that strong fortress and sally forth into the enemy's country.

And, o, how real are all these elements in the life of the child of God in the midst of the world!

There are the enemies from without, the world and its prince, the forces of darkness. There are the pleasures and treasures, the joys and glories of this world, its lust of the flesh and lust of the eyes and pride of life, its honor of men, its power and name and positions. He, whose heart and mind are in Christ Jesus, comes into contact with them, is surrounded by them day by day, wherever he turns. He beholds them. He is called to pass judgment on them, to evaluate them every moment, to take them or refuse them, to love them or to detest them, to pursue after them or to flee far from them. For, the world offers them or withholds them; offers them lavishly to her own children, withholds them from the children of God. And thus the powers of the world tempt them to leave the sphere of Christ Jesus and step over into the camp of the enemy!

How real is the peril from without!

How true it is, that only then, when our hearts and minds are in Christ Jesus, controlled by Him, constantly sanctified by His Spirit, enlightened by Him, we are safe to walk in the midst of all these temptations, able to judge them at their real value, so that we do not pursue after them, but constantly seek the things that are above!

Yet, how real is the danger from within!

Oh, it is true, essentially the Christian is safe in the hand of his Lord. There is no falling away of saints. The union between Christ and the regenerated heart can never be finally broken.

Yet, it is equally true, that this perseverance of the saints is not due to any faithfulness on our part, depends not on our own will, must not be credited to our own heart and mind. We are not perfect as yet. The old man of sin is constantly near and is a dangerous enemy. He watches over the issues of our heart to distort them if possible. He would warp our spiritual

judgment to love the things of the world. And frequently he succeeds. And because of that power of sin and of the flesh within us, the enemy from without meets with a strong ally from within. And thus it happens that with us there is a strong tendency to leave the sphere of Christ and to let the issues of our hearts and minds be controlled by the spirit of the world. And often we would wrest ourselves from the powerful hand of Christ, in order to be at liberty to pursue our own ways and to seek the things of the world.

Thus it is especially if our hearts are filled with worry and care concerning the things of the present time.

For, such is the thought of the text in its connection.

There is in your heart anxiety about the ways of God. You ask: what shall we eat and what shall we drink and wherewithal shall we be clothed? You are full of care. You criticize God's dealings. You note that, if only you leave the sphere of Christ Jesus, the way of righteousness, you may easily solve your own problems and rid yourselves of your anxious care. It is because you are in Christ Jesus that the world does not offer you her pleasures and treasures. Join the world, walk in her ways, become associated with lodge or union or whatever worldly association may offer you help, be friend of the world, do business as she does business, learn from her wisdom

And you will be relieved of your troubles!

Already your wistful heart is deceived. Already its issues have left the sphere of Jesus Christ.

Your mind is distorted in its spiritual evaluation of the things about you.

In the wrong direction you turned with your cares and worries.

There is another way.

Make your requests known unto God in everything, by prayer and supplication with thanksgiving.

And the peace of God shall keep your hearts and mind in Christ Jesus.

Safely guarded in Him!

The peace of God!

Mighty power to keep your hearts and minds in Christ!

And sure promise to him, that makes all his requests known unto God by prayer and supplication with thanksgiving. A promise that never fails!

God is a God of peace.

Peace is the very opposite of disturbance and unrest of conflict and war, of discord and disharmony. It is the state of sublime tranquility, of the most perfect equilibrium and harmony.

And God is a God of peace both in Himself and with respect to all things outside of Him. For, He is one in Being, one in divine nature and life, one in mind and

will and in all His good pleasure. And He is three in Persons, Father, Son and Holy Ghost, a threeness which finds its perfect fellowship and harmony in the oneness of the Being and the distinction of the personal properties of the three divine Persons. There is no essential difference, yet, there is no personal duplication. And in this personally differentiated unity there is only sweet accord, profound rest, infinitely beautiful harmony. It is the peace of covenant fellowship. The peace of God!

The peace of God in God, with Himself!

But He is also the God of peace with respect to all things.

Never is He disturbed about things that are and happen as we are. For, all that is and occurs is ordained by Him from before the foundation of the world. He assigned to every creature its time and place and purpose with infinite wisdom, so that His purpose must be reached and His good pleasure must be realized. And never anything is or moves contrary to His eternal good pleasure. For, He holds all things in His almighty hands and governs them without fail according to His purpose. Never is He disturbed about things. He sitteth in the heavens and doeth whatsoever hath pleased Him.

His peace shall keep our hearts and minds in Christ Jesus!

For, the God of peace has made peace in the blood of the cross.

In Christ He blotted out the handwriting of our sins, making peace with us, reconciling us with Himself, nevermore imputing our trespasses to us. And through the Spirit of grace He instills into our hearts the marvelous peace that results from the faith of the gospel, in the knowledge that our sins are forgiven and we may enter into His tabernacle and taste the joy of His covenant-fellowship. The unspeakable joy of knowing that He loves us with an everlasting love and ordained us unto eternal glory, unto the glory of being made like unto the image of His Son he bestows on us in His abundant mercy. The very peace of God reigns in our hearts.

And having peace with God we have peace with all things.

For, we know that He loves us and that He will certainly cause all things to work together for our good, no matter how dark and gloomy may be our way, yea, though all things that are seen would appear to develop unto our destruction.

That peace shall keep our hearts and minds in Christ Jesus.

It passeth all understanding. It is wholly contrary to the things that are seen.

It is the promise to him that meets God with prayer and supplication in every thing!

Blessed peace!

H. H.

EDITORIALS

A Protest And Its Answer

When the last synod of the Christian Reformed Churches simply (or was it boldly?) answers a protestant against the Three Points, that synod "merely re-affirmed that all who hear the gospel receive an unfeigned invitation to accept it", we begin to wonder.

Are the Christian Reformed brethren trying to change the First Point without retracting it, without making it known to the entire church, that they erred in 1924?

Do they really see that it is an untenable position to hold that even the reprobate receive grace from God in the preaching of the gospel?

Repeatedly we asked the question: what is, then, that common grace of which you speak so highly?

Pointedly we asked: what grace do the reprobate receive in the preaching of the gospel?

But never did we receive an answer.

Now they send a protestant home with the remark: "synod merely re-affirmed that all who hear the gospel receive an unfeigned invitation to accept it".

Is this merely an attempt slowly and unnoticeably to crawl out of a difficult situation? One would receive just that impression. For, surely we cannot believe that the learned advisory committee in this case was so little acquainted with the contents of the First Point, that it could make such a statement about in sincerity and thoughtfully. Every one knows that the statement is not true, that the First Point does not merely re-affirm this, but clearly affirms that the preaching of the gospel is grace to all.

We begin to wonder, then, whether the Christian Reformed brethren begin to understand that they cannot maintain the First Point and are unable to define common grace.

A brother called my attention some time ago to a statement of prof. L. Berkhof in his "The Church and Social Problems", in which he tries to circumscribe common grace. At the time the professor wrote the passage the controversy about common grace was still unknown. But when one reads that statement it becomes clear, how the author, ten years ago, could boldly enter the arena in defense of the Three Points. If we may take the professor at his word he maintains that redeeming, saving grace is both particular and general. Let us quote the passage:

"There is no dualism between nature and grace, the natural and the spiritual, a man's body and his soul. The natural as a gift of God is just as good as the supernatural. Only it has become subject to sin, it is

in bondage and that bondage results in misery. And now the supernatural grace of God has entered the world as a redeeming, a liberating force. It seeks the redemption of man both body and soul: the removal of sin and its dire consequences; the sanctification of life in all its relations; the restoration of the world to its pristine beauty. *This grace is both general and particular*". (I underscore, H. H.) *The Church and Social Problems*, p. 16.

Without doubt here the professor asserts that the supernatural grace that entered the world as a redeeming force, that seeks the redemption of man, the removal of sin and misery and the sanctification of life in all its relations, that, in one word, *saving* grace is both general and particular.

One is not surprised, then, to learn that the same professor became one of the fathers, if not *the* father of the First Point, which states that the preaching of the gospel is grace to all that hear, even to the reprobates. Nor does one wonder, that the professor maintained and re-asserted this doctrine in his booklet defending the Three Points.

But he failed. He could never give a satisfactory answer to the question: what is that grace?

And, perhaps, the Christian Reformed brethren have by this time seen the impossibility of ever answering that question. So they would like to have us believe that the First Point merely re-affirms that all who hear the gospel receive an unfeigned invitation to accept it!

We could rejoice over this their retreat in the direction of Reformed truth, though even so they have not reached the goal.

Only we would condemn the stealthy way in which the retreat is made. They blame a protestant that he misrepresents the meaning of the First Point, which essentially he surely did not do; and they simply offer a paraphrase of the First Point, which leaves out the very essence of it, that the preaching of the gospel is grace of God to all that hear.

Not so, brethren!

If you have learned to see that the declaration of the First Point is not in harmony with Scripture and the Reformed Confession, we shall be thankful for that fact.

But, please, do not retreat under cover.

Rather confess openly that you have erred in 1924 and publicly retract what you then declared to be the truth.

But let us return to the protest.

The protestant had raised the objection against the First Point, that it was an attempt to nullify the doctrine of election.

This, according to the answer of synod, is also a

misrepresentation of the meaning of the First Point. And to support this contention the answer points to the fact, that the First Point expressly mentioned the elect when it speaks of the "Favorable attitude of God toward all men and not only toward the elect". How is it possible, the committee and the synod argue if we understand them correctly, that the First Point can speak of the elect and yet attempt to nullify the doctrine of election?

This is a very poor argument.

Let us leave alone the question as to whether the protestant or the synod is right in interpreting the First Point, the fact remains that the argument of the synod to prove that the First Point does not tend to nullify election, is very poor.

Is the mere fact, that the First Point speaks of the elect, speaks of a grace of God toward all men and not only to the elect, sufficient to establish the point that the first of the three declarations of 1924 does not attempt to nullify election?

The synod ought to have known better.

The five points of the Remonstrants begin with an entire article on the eternal and unchangeable election of God, yet they certainly nullified the doctrine of election.

The question involved must not be answered by a simple appeal to a mere phrase in which the elect are mentioned, but by a careful determination of the contents of the First Point itself.

And, then, the question must be put in this way: does the statement, that the preaching of the gospel is grace to all that hear, attempt and tend to nullify the doctrine of election or not?

And to this question my answer is: it does.

(To be continued)

H. H.

NOTICE TO ALL SUBSCRIBERS

Please look at your expiration date on your address label. If that date is not correct, please, remit immediately. We are in need of money.

RALPH SCHAAFSMA

524 Henry Ave., S. E.

Grand Rapids, Mich.

Reply To Rev. Jean Vis

Rev. Vis, as I wrote, also has something good to say about us:

"Yet we believe that the Protestant Reformed have some commendable contributions to make to our present day religion. But even these contributions are less in demand in our Reformed circles than in other Protestant bodies.

"We have in mind their EMPHASIS on Particular Grace. For Christianity today over-emphasizes the opposite: man's innate ability as evident in the advancement of science and art; man's power and progress and self-sufficiency; education of the mind regardless of morals and manners and soul-values. Over against all these modernistic tendencies a renewed emphasis on God's Sovereignty is needed. If a vague conception of God's goodness and a certain eloquence about man's progress is all we believe, we are building on sinking sand. Yes, the EMPHASIS should be on Righteousness, Redemption, Regeneration: — Particular Grace.

"And this same EMPHASIS is needed to counteract the humanistic tendencies which are perverted interpretations of Jesus' teaching. This form of Humanism becomes Christianity's substitute: religion without revelation; morality in its popular setting of a barnyard philosophy; psychology without theology; internationalism without patriotism; Church Union regardless of issues involved; Peace at any Price — in short, because there are so many variations: the individual's insistence to determine his own mental course, and to frame his own moral code. I do not wish to have it inferred that the Protestant Reformed are protesting against all these, but they exert a wholesome influence by their EMPHASIS of our supreme need of God's Saving grace."

Reply: Notice the statement: "I do not wish to have it inferred that the Protestant Reformed are protesting against all of these." The Reverend will say then that we are protesting against some of these. But he at once maintains that our "Protesting" amounts to nothing more than "faultfinding" an unChristian cavilling about non-essentials. May action that consists in combating Humanism and Modernism be defined as "Faultfinding" as a caviling about non-essentials? There is glaring conflict between the reverend's withering criticism of us and the words of commendation to which this criticism in the above paragraph gives way. The statement that we are neither Protestant, nor Reformed nor Biblical and the statement that we have some commendable contributions to make toward present day religion, also clash. Both cannot be true. Such strange clashes show that when the reverend penned down his article he was not in the proper mood, that his pen was alternately being controlled by passion and conscience.

The reverend ends with informing his readers what the three negative points are that we hold to, what we deny:

"They DENY Common Grace. That is contrary to human experience and to God's revelation. The sunshine and the rain; the season's change and the starry heavens are all in harmony with the Psalmist: 'The earth is the Lord's and the fulness thereof'. Much of the Psalms testify to God's general goodness in nature.

"The DENY the Restraint of Sin. But it is our Christian comfort to believe that there are restraining powers so that evil is not and will never be triumphant. The Fourth Commandment speaks of the third and fourth generation but God's restraining power is plain from the omission of the fifth; the Psalmist knows that the wicked, though prosperous, stand on slippery places; and the New Testament tells us of the Man of Sin, the Son of Perdition who is to be revealed: 'And now ye know what WITHHOLDETH, that he might be revealed in time'. Every Church has a restraining influence. It is the brake on the wheel. Every Christian home does that. Every Christian does that. God does that. If not, we would have been like Sodom. How can one read the book of Job in any other way? To deny it, leads to an abject surrender to the powers of hell.

"They DENY that the unconverted can do any good. The parable of the Good Samaritan ought to be a sufficient answer. The unconverted cannot do any saving good, but they can still do moral and civil good. In our relation with our fellow-man; in the sphere of morality, responsibility, respect for law and authority, acts of kindness and benevolence are demanded also of the unconverted. Sometimes the unconverted are more ready to do them than many Christian people. To deny the possibility of 'doing good' leads to the despair of our reasoning power, and to the abandonment of our appeal to human feeling and fellowship.

"A two-fold warning is in order: First for the average, un-informed but truth-seeking member, who withdraws because of certain imperfections and dissatisfactions in his own church. May he be warned that if he joins this organization under the banner of two great historical names, Protestant and Reformed, that he has landed in a fellowship which in spirit is neither Protestant nor Reformed."

In replying to this, let me set out by once more informing the reverend that what he terms the "Famous Three Points" are so many declarations of the Christian Reformed synod of 1924 and not our refutations of them. The Protestant Reformed have no Three Points.

It is to be noticed that the reverend informs his readers that the Protestant Reformed deny the general goodness of God in nature. We do not deny this. The reverend, plainly, lives in total ignorance of the

real issues upon which our controversy with the brethren in the Christian Reformed churches turns. What we deny is the idea embodied in the first point of the afore-said synod. This point reads: "Relative the first point which concerns the favorable attitude of God toward humanity in general and not only towards the elect, synod declares it to be established according to Scripture and the Confession that, apart from the saving grace of God shown only to those that are the elect unto eternal life, there is also a certain favor or grace of God which he shows to his creatures in general. This is evident from the Scriptural passages quoted and from the Canons of Dordrecht, II, 5 and III, IV, 8, 9, which deal with the general offer of the Gospel, while it also appears from the citations made from Reformed writers of the most flourishing period of Reformed Theology that our Reformed writers favored this view."

The passages from the Confession read:

"Moreover the promise of the Gospel is that whosoever believeth in Christ crucified, shall not perish but have everlasting life. This promise together with the command to repent and believe, ought to be declared and published to all nations and to all persons promiscuously and without distinction, to whom God out of His good pleasure sends the gospel" (Canon II, 5).

"As many as are called by the Gospel are unfeignedly called. For God hath most earnestly and truly declared in His Word, what will be acceptable to Him; namely, that they who are called should come unto Him" (Canons III:8).

Canons III:9: "It is not the fault of the Gospel, nor of Christ, presented therein, nor of God, who calls by the Gospel, and confers upon them various gifts, that those who are called by the ministry do not come." The last half of this article (9) Classis omitted.

The scriptures that synod quoted in support of its first point are the following:

Ps. 145:9: the Lord is good to all: and his tender mercies are over all his works.

Matt. 5:44, 45: But I say unto you, Love your enemies, bless them that curse you, do good to them that hate you, and pray for them which despitefully use you. That ye may be the children of your Father which is in heaven: for he maketh his sun to rise on the evil and on the good, and sendeth rain on the just and on the unjust.

Luke 6:35, 36: But love ye your enemies, and do good and lend, hoping for nothing again; and your reward shall be great and ye shall be the children of the Highest: for he is kind unto the unthankful and evil. Be ye therefore merciful, as your Father also is merciful.

Acts 14:16, 17: Who in times past suffered all nations to walk in their own ways. Nevertheless he let not himself without witness, in that he did good and

gave us rain from heaven, and fruitful seasons, filling our hearts with food and gladness.

I Tim. 4:10: For therefore we both labor and suffer reproach, because we trust in the living God, who is the Saviour of all men, especially of those that believe.

Rom. 2:4: Or despisest thou the riches of his goodness and forbearance and longsuffering; not knowing that the goodness of God leadeth thee to repentance?

Ezek. 33:11: Say unto them, As I live saith the Lord God, I have no pleasure in the death of the wicked; but that the wicked turn from his way and live: turn ye, turn ye from your evil ways; for why will ye die O house of Israel?

Ezek. 18:25: Have I any pleasure at all that the wicked should die? Saith the Lord God; and not that he should return from his ways and live?

Let the reverend lay hold with me on the doctrine that comes to the surface in this first point (of the Christian Reformed Synod of 1924). It is to be noticed that in this point the term "creatures" stand in juxtaposition to the term "elect". I again quote, "... synod declares it to be established . . . that apart from the saving grace of God shown only to those that are the *elect* unto eternal life, there is also a certain favor or grace of God which He shows to His *creatures* in general . . . " If it be considered that in this point also the expressions "offer of salvation" is found, it will be plain that the term "creatures" signifies not the animate and inanimate creation (animals and stones and the like. To this creature certainly the Gospel is not offered) but the reprobated sinners, the non-elect. If this will not be conceded, it shall at least have to be admitted that the group signified by the term "creatures" includes the non-elect. But it is plain that to include in the group "creatures" animals and stones and such things, is to reduce point I to abject nonsense. So, out of consideration for this point, we must define the group creatures as a class of men comprised only of the non-elect. One naturally asks why the framers of point I avoided the proper term. A plausible explanation of their action is that they were equivocating. These framers were careful to leave for themselves a loophole through which they might fly back if hard pressed. For consider that the term "creature" may be made to signify (1) the non-elect only; (2) the rational creature (elect and non-elect, the fallen and the good angels) the irrational animate and inanimate creation; (3) the elect, the good angels, the irrational animate and the inanimate creation, in a word, the cosmos exclusive of the non-elect. Consider also that the statement to the effect that God is gracious to the reprobated sinner would have been more or less shocking to the sensibilities of the man of true Reformed persuasion. It is plain that there was a reason for the choice of the term "creatures".

Attend now to the doctrine contained in the first point: God loves not merely the elect, them chosen in

Christ Jesus unto eternal life but the reprobated sinners as well. In His love He bestows upon them the things of this life (rain, sunshine, health, talent and the like) and offers them through the preaching of His word, the Gospel, salvation, Christ, the fulness that dwells bodily in Him.

This became the official doctrine of the Christian Reformed churches. This doctrine the Protestant Reformed deny. They maintain that God loves all His works indeed, angels, man, the irrational animate and inanimate creation, in a word, the cosmos exclusive of the fallen angels and the reprobated, that thus God is good to all and that His tender mercies are over all His works, that He preserveth all that love Him (His people, the elect) but that all the wicked (the reprobated) He will destroy (Ps. 145:9, 20). They, the Protestant Reformed, maintain further that, according to Scripture, God loves not but hates Esau, that the Edomites (the reprobated) are a people against whom He hath indignation forever (Mal. 1:3, 4), that it is not in His love but in His wrath that He bestows upon them the good things of this life (rain and sunshine and the like), that thus He places them (mark you, He places them) upon slippery places (temporal prosperity) and castedst them down into destruction (Ps. 73:18), that not in His love but in His wrath He presents (not offers) to them the Gospel, salvation, that thus, whereas He wills not to save them but raises them up that in them He might shew His wrath and make His power known (Rom. 9:17-32), He does all these things unto them in parables that seeing they may see and not perceive; and hearing, they may hear and not understand; lest at any time they should be converted, and their sins should be forgiven them (Mark 4:11-12) so that unto them the word is a savour of death unto death (II Cor. 2:16).

Rev. Vis, if he is of a mind to deal righteously with the Protestant Reformed, will inform his readers through "The Leader" that there is an essential difference between what they, the Protestant Reformed, actually deny and what he in his article asserted they deny, to wit, God's goodness in nature, that he had not the remotest idea of what our controversy with the brethren in the Christian Reformed churches turns upon. And I wonder now whether he will still want to maintain that we do not deny what God in His word denies and that our positive teachings are not extracted from Scripture. If so, I suggest that he debate the matter with us, preferably in "The Leader". This will also afford us opportunity to thoroughly examine the scriptures that synod adduced in support of its three points. Such an examination would bring out whether the doctrine incorporated in these scriptures is what synod said it is. Vis asserted in his article that we follow a man. I reply, What of this, if the man leads us on the right track, which, we feel convinced, he does. Are there no lights in history whom Vis

claims as his leaders? Does Vis mean to tell us that he is so absolutely original that he need not stand on the shoulders of his spiritual forbears? Vis, of course, meant to label us all *blind* followers, which we are not. That he may be convinced of this, I suggest that he discuss with our most inexperienced minister, one Geo. Lubbers, a young man who was graduated from our seminary last spring and who recently accepted a call tendered him by the Protestant Reformed church of Doon, Iowa. I suggest further that the debate be carried on publicly in Sheldon, Iowa (the place of residence of Rev. Vis) and that a written record of the argument and counter-argument be placed in "The Leader."

According to Vis, the Protestant Reformed have three denials. Let us now direct our attention to the second of these: "They deny," wrote Vis, "the restraint of sin. But it is our Christian comfort to believe that there are restraining powers so that evil is not and will never be triumphant" It is plain that what the reverend here had before his mind is that action of God that consists in His *outwardly* controlling sin. *This* restraint we indeed do not deny. Here the reverend holds us up before the eyes of his readers as veritable Deists, as a people addicted to the damnable error of the Epicureans. It is hard for me to believe that when the reverend wrote this, it did not occur to him that what he here penned down must be an outrageous untruth. The proof that this *did* occur to him is that he also informed his readers that we have some commendable contributions to make to present day religion. This were impossible if we actually taught that evil and not God is and will be triumphant.

We indeed do believe that God rules and governs all things according to His holy will, so that nothing happens in this world without His appointment, that nothing can therefore befall us by chance but by the direction of our most gracious and heavenly Father. We do believe and teach that He watches over us with a paternal care, keeping all creatures so under His power, that not a hair of our head, nor a sparrow, can fall to the ground, without the will of our Father, that He so restrains the devil and all our enemies that without His will they cannot hurt us (Confession, Art. 13). To quote from "A Catechism On the History of the Protestant Reformed Churches" by Rev. H. Hoeksema: "We all understand and heartily confess, that God holds in His power and perfectly controls by His providence all the deeds of the wicked, both devils and men, so that they cannot accomplish ought against His will. He does this directly by His power, frequently frustrating the counsels of the ungodly in a way which is even beyond our comprehension, for their very thought and desires are in his hand and under His control. But

He also controls and restrains the wicked indirectly and mediately. The ungodly are dependent on and limited by time and occasion and circumstances; by their place and position in life; by their talents and power and means; by their own ambitions and fears and by the powers that be; yea, they are limited by their own character and disposition."

What then do we deny? This (again quoting from the aforesaid work): "That there is an outwardly restraining operation of the Holy Spirit upon the heart of the natural man, which is not regenerating, whereby the progress of the corruption of sin in the human nature is being checked and restrained in such a way, that a remnant of the original goodness in the state of righteousness is constantly preserved in it and also brought to bear fruit in many good works in this present life."

This is actually the doctrine contained in the *second point* of synod (1924) according to the construction placed upon this point by one of its originators, Prof. L. Berkhof of Calvin Seminary. This point reads: "Relative to the second point, which is concerned with the restraint of sin in the life of the individual man and in the community, the synod declares that there is such a restraint of sin according to Scripture and the Confession, Artt. 13 and 36, which teach that God by the general operations of His Spirit, without renewing the heart of man, restrains the unimpeded breaking out of sin, by which human life in society remains possible; while it is also evident from the quotations from Reformed writers of the most flourishing period of Reformed theology, that from ancient times our Reformed fathers were of the same opinion."

Synod referred to the following passages from the Confession: "(Art. 13) in whom we do entirely trust; being persuaded that he so restrains the devil and all our enemies, that without his will and permission they cannot hurt us" and "(Art. 36) willing that the world should be governed by certain laws and policies; to the end that the dissoluteness of men might be restrained."

The scriptures that synode adduced in support of point 2 are: Gen. 6:3; Ps. 81:11, 12; Acts 7:42; Rom. 1:24; Rom. 1:26; Rom. 1:28; II Thess. 2:7.

The doctrine contained in the second point is stocked to overflowing with grave errors. As Rev. H. Hoeksema points out in his "A Catechism," etc., this doctrine infringes upon the righteousness and sovereignty of God, is a denial of the total depravity of man and springs from a dualistic conception of sin in its relation to God. I advise that also this second point be included in the suggested debate, and further that Vis supply himself with Rev. Hoeksema's "A Catechism," etc., and absorb its contents. Doing so, his eyes will open to many things to which his eyes are now manifestly closed. I feel fairly certain of this as Vis' article also left the impression upon me that he

is a man who wants the truth and has the courage to defend it.

Vis finally informs his readers that the Protestant Reformed deny that the unconverted can do any good. He is of the conviction that, though the unconverted can do no saving good, they can still do moral and civil good. Sometimes, wrote he, the unconverted are more ready to do them than many Christian people. To deny the possibility of doing good leads to despair of our reasoning power, and to the abandonment of our appeal to human feeling and fellowship.

So, it is this bad. I sincerely wish that some men of purported Reformed persuasion would despair of their reasoning power and return to the word of God.

It is as Vis says, we do deny that the natural man, devoid of the life of regeneration can do any good. What Vis informs his readers we deny, agrees with the pernicious doctrine contained in the third point of synod. This point reads: "Relative to the third point, which is concerned with the question of civil righteousness as performed by the unregenerate, synod declares that according to Scripture and the Confessions the unregenerate, though incapable of doing any, can do civil good. This is evident from the quotations from Scripture and from the Canons of Dordrecht, III, IV, 4, and from the Netherland Confession, Art. 36, which teach that God, without renewing the heart so influences man that he is able to perform civil good; while it also appears from the citations of Reformed writers of the most flourishing period of Reformed theology, that our Reformed Fathers from ancient times were of the same opinion."

The passages from the Confessions quoted by synod read: (Canons, III, IV, 4): "There remain however in man since the fall the glimmerings of natural light, whereby he retains some knowledge of God, of natural things, and of the difference between good and evil, and discovers some regard for virtue, good order in society, and for maintaining an orderly external deportment." "Wherefore we detest . . . all those . . . who confound that decency and good order which God establishes among men" (Netherland Confession, Art. 36). The scriptures that synod adduced in support of this third point are: II Kings 10:29, 30; II Kings 12:2; II Kings 14:3; Luke 6:33; Rom. 2:14; Rom. 10:5; Gal. 3:12.

What now is the doctrine contained in this third point? From the writings of the leaders in the Christian Reformed churches (Prof. L. Berkhof, Rev. H. J. Kuiper and others) it is evident that this third point is meant to be a formulation of the erroneous doctrine that the natural man, destitute of the life of regeneration performs works that are positively good, works *essentially* sinless, in the realm of the natural. That this is what synod actually meant to declare is evident

from the following excerpt found on page 32 of H. J. Kuiper's "The Three Points of Common Grace": "Those who deny Common Grace freely admit that there is civic righteousness. But they deny that it is righteousness in God's sight. In God's sight, they say, it is sin and nothing but sin (true, we do say this, G. M. O.). Now that cannot be true if God enables the sinner, by the general operation of His Spirit, to perform such righteousness. Whatever God works cannot be sinful.

"This then is the question: Is everything which the unregenerated does sin and nothing but sin in the sight of God? Or can we say that the sinner still performs works which are relatively good — as a result of the general operation of God's grace? Is it thus that man calls them good while God calls them sin and nothing but sin? . . . "

Kuiper has it then, that the natural man performs works that are relatively good, works that God *does* not call nothing but sin. Everything which the unregenerate does is, according to Kuiper, not sin in the sight of God.

The doctrine contained in point three we, the Protestant Reformed, deny. We maintain, that the works of the natural man, devoid of the life of regeneration, are sin and nothing but sin, that whatever is not of faith is sin (Rom. 14:23), that the tender mercies of the wicked are cruel (Prov. 12:10), that all men are gone out of the way, that they are altogether become unprofitable; that there is none that doeth good, no not one (Rom. 3:12), that a corrupt tree bringeth forth evil fruit, that no more than a good tree can bring forth evil fruit, no more can a bad tree bring forth good fruit (Mat. 7:17, 18), that a fountain cannot yield both fresh and salt water (James 3:12), that the very best works the ungodly perform, such works as sacrificing unto God, appearing before God's face, treading His courts, making many prayers, bringing oblations, observing the Sabbath, — God calls iniquity, an abomination (Isa. 1:10-15), that though a man speak with the tongues of men and of angels and have not love (the love that springeth from the life of regeneration) he is become as sounding brass or a tinkling symbol; that though he have the gift of prophesy and understand all mysteries, and all knowledge; and though he have all faith, so that he could remove mountains, and have not love, he is nothing; that though a man bestow all his goods to feed the poor, and though he give his body to be burned, and have not love, it profiteth him nothing (I Cor. 13:1-3). And because we, with our eye upon the page of Holy Writ (Consider that the above assertions are taken literally from Scripture) maintain this, and in addition that God is absolutely sovereign in the disposition of His love and flawlessly righteousness in His mercy in that He blesses only such who with Christ were crucified, buried, raised up and set in heaven, men say of us that we are neither Reformed nor Protestant nor Biblical

and brand us Anabaptists, fanatics, extremists, hyper-Calvinists and what not. O the folly of it! O the wickedness of it! That our slanderers may consider that there approacheth the judgment day, that Vis may despair of his reasoning power, that he may make amends in "The Leader" for the harm he did us, that "The Leader" may allow him to do this, that he, Vis, may approve the suggested debate, that "The Leader" may consent to publish the argument and the counter-argument, that he may absorb the content of Rev. H. Hoeksema's "A Catechism," etc., that he and all his people may become readers of "The Standard Bearer." Then he will perceive that so far from the truth it is that the passages from the Confession and the scriptures synod adduced in support of its points teach what synod maintains they teach, that they teach the very opposite.

G. M. O.

ROMEINEN 7:18 EN 19

Wie ben ik, Heer?
Met zonden overlaan
Dat ik tot U durf gaan,
Die steeds Uw toorn verdiende
Ik kus Uw roe steeds weer,
Hoe bloedend zij ook striemde,
Z' is billijk, Heer!

Wie ben ik, Heer?
Dat ik Uw liefde tart,
Met een verdorven hart,
Altijd tot opstand vaardig,
Door snoed en boos begeer,
Uw hoogste straffen waardig,
Naar recht, o Heer!

Wie ben ik, Heer?
Een zondaar, gansch onrein.
Mijn hart is een fontein
Van vuil vergiftig water.
Een vuile bron steeds meer.
In wezen ben 'k Uw hater,
Uw vijand, Heer!

Wie ben ik, Heer?
Afzichtlijk voor Uw oogen,
Die zonden nooit gedooogen.
En 't beste, dat ik immer deed
— Hetzij in leven, of in leer, —
Beschouw als een wegwerplijk kleed,
Vol onrein, Heer!

Wie ben ik, Heer?
Mag ik nog op U hopen?
Ach! wat toch zou U nopen
Naar mij zoo'n zondaar om te zien?
Ik zondig immer weer.

(Vervolg op bladzijde 523)

1834 En 1924, Een Vergelijking

In de werkelijkheid ging het in 1834 niet om persoonlijke, maar om veel hogere belangen. Het ging om de vrijheid der Kerk en om de waarheid, die in 1618-'19 door de Nationale Synode van Dordt gehandhaafd was. Dit blijkt wel uit den inhoud der geschriftjes tegen de heeren Reddingius en Brouwer en tegen de Gezangen. Dit blijkt uit heel de geschiedenis. Het blijkt afdoende uit de "Acte van afscheiding of wederkeering", eindelijk door de Cock en de zijnen opgesteld en ondertekend op den 14den October, 1934. Die Acte luidt in haar geheel als volgt:

"Wij ondergeteekenden, Opzienderen en Ledematen der Gereformeerde gemeente van Jezus Christus te Ulrum, sedert geruimen tijd opgemerkt hebbende het bederf in de Nederlandsche Hervormde Kerk, zoowel in de verminking of verloochening van de leer onzer vaderen, gegrond op Gods Woord, als in de verbastering van de bediening der Heilige Sacramenten, naar de verordening van Christus en zijn woord, en in het bijna volstreckte verzuim der kerkelijke tucht; welke stukken allen naar onze Gereformeerde belijdenis, Artikel 29, kenmerken zijn der ware Kerk; door Gods genade een Herder en Leeraar ontvangen hebbende, die ons naar den woorde Gods de zuivere leer onzer vaderen voorstelde, dezelve zoowel in het bijzonder als in het algemeen toepaste; werd de gemeente daardoor meer en meer opgewekt, om zich in belijdenis en wandel te richten naar den regelmaat des geloofs en van Gods heilig woord: Galaten VI:16; Phil. III:16; en ook afstand te doen van het dienen van God naar menschelijke geboden, omdat Gods Woord ons zegt, dat dit te vergeefs is: Matth. XV:9; en tevens te doen waken voor de ontheiliging van de teekenen en zegelen van Gods eeuwig genadeverbond. Hierdoor leefde de gemeente in rust en vrede; doch die rust en vrede werd gestoord door de hoogst onrechtmatige en ongodelijke schorsing van onzen algemeen geliefden en geachten Herder en Leeraar, ten gevolge van zijn openbaar getuigenis tegen de valsche leer en verontreinigde openbare godsdienstoefeningen. Stil en kalm heeft de gemeente zich met haren Herder en Leeraar tot hiertoe gedragen; onderscheidene allerbillijkste voorstellen werden gedaan en door onzen Herder en Leeraar en door de overige Opzienderen der gemeente, meermalen werd onderzoek en oordeel, op grond en naar Gods woord gevraagd, doch alles te vergeefs. Classicale, Provinciale en Synodale kerkbesturen hebben dit allerbillijkste verzoek geweigerd en integendeel gevorderd, berouw en leedwezen zonder aanwijzing van misdrijf uit Gods Heilig Woord, en onbepaalde onderwerping aan Synodale reglementen en voorschriften zonder aanwijzing, dat die op Gods Woord in alles gegrond zijn; daardoor heeft nu dit Nederlandsche kerkbestuur zich gelijkgesteld aan de door

onze Vaders verworpen Paapsche Kerk; dewijl niet alleen het vroeger opgenoemde verderf wordt opgemerkt, maar daarenboven Gods Woord wordt verworpen en krachteloos gemaakt door kerkelijke wetten en besluiten: Matth. XV:4; XXIII:4; Markus VII:7, 8; en zij vervolgd, die godzaliglijk willen leven in Christus Jezus naar zijn eigene voorschriften in zijn Woord opgeteekend: Matth. II:13; V:11, 12; X:23; XXIII:34; Lukas XI:49; XII:12; Joh. V:16; XV:20; Hand. VII:52; IX:4; XXII:4, 7; XXVI:11, 14, 15; Rom. XII:14; 1 Cor. XV:9; Gal. I:13, 23; IV:29; Phil. III:6; I Thess. II:15; Openb. XII:13; Matth. V:10; XIII:21; Mark. X:30; Hand. VIII:1; XIII:50; Rom. VIII:35; 1 Cor. V:12; 2 Cor. IV:9; XII:10; Gal. V:11; VI:12; 2 Thess. I:4; 2 Tim. III:11, 12; en de conscientie der menschen gebonden; eindelijk is op gezag van het Provinciaal kerkbestuur, de prediking van het Woord Gods door een openbaar erkend kerkleeraar in ons midden, de WelEerw. Zeer Geleerde Heer H. P. Scholte, Gereformeerd Leeraar te Dovren en Gendren, in het land van Heusden en Altena, Provincie Noord Brabant, verboden geworden, en de onderlinge bijeenkomsten der geloovigen, welke met opene deuren werden gehouden, werden met geldboeten gestraft:— uit dit alles te zamen genomen is het nu meer dan duidelijk geworden, dat de Nederlandsche Hervormde Kerk niet de ware, maar de valsche Kerk is volgens Gods Woord en Art. 29 van onze belijdenis; weshalve de ondergeteekenden met dezen verklaren dat zij, overeenkomstig het ambt der geloovigen art. 28, zich afscheiden van degenen, die niet van de Kerk zijn, en dus geen gemeenschap meer te willen hebben met de Nederlandsche Hervormde Kerk, totdat deze terugkeert tot de waarachtige dienst des Heeren; en verklaren tevens gemeenschap te willen uitoefenen met alle ware Gereformeerde ledematen, en zich te willen vereenigen met elke op Gods onfeilbaar Woord gegronde vergadering, aan wat plaatse God dezelve ook vereenigd heeft; betuigende met dezen, dat wij ons in alles houden aan Gods Heilig Woord en aan onze aloude Formulieren van eenigheid in alles op dat woord gegrond, n.l. de Belijdenis des geloofs, de Heidelbergsche Catechismus en de Canones van de Synode van Dordrecht, gehouden in den jare 1618 en 1619, onze openbare godsdienstoefeningen te richten naar de aloude kerkelijke Liturgie, en ten opzichte van de kerkdienst en bestuur, ons voor het tegenwoordige te houden aan de kerkenordening, opgesteld door de voornoemde Dordrechtsche Synode; eindelijk verklaren wij bij dezen, dat wij onzen onrechtmatig geschorsten predikant als onzen wettig beroepen en geordenden Herder en Leeraar blijven erkennen”.

Niemand, die deze acte van afscheiding of wederkeering zonder vooroordeel leest, zal durven volhouden, dat het in de Afscheiding van 1834 ging om ondergeschikte belangen, of enkele nietige persoonlijkheden; niemand, die het zal kunnen verdedigen, dat de daad der Afscheiding bij de Cock eigenlijk te verklaren is

uit stijfhoofdigheid in eene zaak, waarvan hij zelf wel overtuigd was, dat zij verkeerd was. Integendeel, zij was een daad van diepe en ernstige overtuiging. Menschen, die handelen uit verkeerde beginselen, het verkeerde waarvan zij zelf inzien, schrijven zulke acten niet, kunnen ze niet schrijven. Er ligt in bovenstaande Acte van Afscheiding uitgedrukt eene diepe overtuiging, dat de Nederlandsche Hervormde Kerk niet meer de ware, maar eene valsche Kerk was. En deze overtuiging berust niet in fanatieke geestdrijverij, maar op eene welbewuste vergelijking van de handelingen en openbaring dier Nederlandsche Hervormde Kerk met Schrift en Belijdenis, op eene beoordeeling van haar en haar doen in het licht van Gods Heilig Woord en de Formulieren van Eenigheid. In die overtuiging konden en mochten de Cock en de zijnen niet anders doen dan zij deden. Er ligt in deze Acte van Afscheiding bovendien de welgegronde overtuiging, dat de daad van Afscheiding geen daad van Separatisme was, maar een daad van terugkeer tot de aloude lijn van Gereformeerd gelooven en belijden. Het is dan ook een Acte van Wederkeering. En er ligt in deze Acte tevens het gevoel van behoefte aan gemeenschap met allen, die de waarheid, zooals de Cock en de zijnen die kenden en liefhadden, met hen omhelsden.

Terecht schrijft Dr. G. Keizer (*De Afscheiding van 1834*, p. 569): “Deze afscheiding droeg noch een sectarisch, noch een labadistisch karakter, doch in haar vasthouden aan de lijn der historie, was zij een echt nationaal gereformeerde handeling, gelijk haar methode zuiver was, gerekend naar het beginsel van het gereformeerd kerkrecht; dies hield men te Ulrum vast aan het recht van de plaatselijke kerk, die door de afscheiding opnieuw werd gesticht. Mocht de Cock al niet sterk gestaan hebben, naar veler oordeel, in het gereformeerde kerkrecht, hij bezat een verstand helder genoeg en een inzicht wel zoo klaar dat hij verstond wat art. 29 der belijdenis in de gegeven omstandigheden van hem en zijn medegeloovigen vroeg. Wilt hij zoo waar was, zag hij zoo klaar. De eenvoudigen zullen God zien; zien reeds ook in wat de Heere van hen eischt. Moest men te Ulrum zijn eigen weg zoeken, zonder voorlichting van gereformeerde canonici van gezag en naam, de weg werd aan hen zoo duidelijk, de wil verzette zich niet en in gehoorzaamheid aan deze leiding van God deden deze eenvoudigen den beslissenden stap. Zij zagen in Gods licht het licht in het heden, en zij vertrouwden ook voor de toekomst dat God hen verder zou leeren handelen naar Zijn wil.

“Al heeft ons de geschiedenis geleerd dat onze tegenstanders voort zullen gaan scheeve voorstellingen te geven van wat er in Ulrum is geschied, dat ze zelfs zullen blijven lasteren, dat de Afscheidenen uit de kerk zijn geloopt, en den eisch blijven stellen dat deze in de ware Hervormde Kerk hadden moeten blijven, wij moeten en mogen handhaven dat de Afscheiding is een wederkeering tot de leer, de tucht en den dienst der ge-

reformeerde vaders en dat zij deswege draagt een zuiver reformatorisch karakter”.

Welnu, dit laatste is evenzeer waar van onze actie in 1924. Ook wij weten, dat onze tegenstanders voort zullen gaan scheeve voorstellingen te geven van hetgeen er in 1924 te Grand Rapids is geschied. Wij kunnen het niet anders verwachten, tenzij de Heere door Zijne genade bekeering mocht werken in de Christelijke Gereformeerde Kerken. Men moet wel scheeve voorstellingen geven van ons en onze handeling in 1924, om zichzelf te verdedigen en eigen positie te handhaven. Men heeft ons immers uitgeworpen. Men heeft door de macht eener classikale hiërarchie leeraren en kerkeraden eenvoudig afgezet. Men heeft ons van alles beroofd en op straat gezet. En men gaf ons daarbij zelf, en dat wel synodaal, het getuigenis, dat wij fundamenteel gereformeerd zijn. Zal men zelf niet in een zeer vreemd en ook zeer slecht daglicht komen te staan, dan kan het niet anders, of men moet scheeve voorstellingen van ons geven. Het heet dan, dat wij uit de kerk zijn gelopen, dat wij ook zoo stijfhoofdig waren, dat het met een weinig goeden wil onzerzijds niet zoo had behoeven te loopen, en wat dies meer zij. Daartegenover mogen en moeten wij handhaven, dat onze actie in 1924 een handhaving was van en wederkeering tot de leer en de tucht der gereformeerde vaders en dat zij deswege een zuiver reformatorisch karakter draagt.

Neen, wij beweren niet, dat in 1924 de Christelijke Gereformeerde Kerken in graad zoozeer bedorven waren als de Nederlandsche Hervormde Kerk in 1834. Wij zullen ons er wel voor wachten om te zeggen, dat de Christelijke Gereformeerde Kerken in 1924 geheel en al de valsche kerk vertegenwoordigden. Maar tevens aarzelen we niet, om te handhaven, dat zij wel de valsche kerk vertegenwoordigen in drieërlei respect. In de eerste plaats zijn zij de valsche kerk voorzover zij de leer der Schrift en der vaders verkracht hebben in de Drie Punten. Het is thans de plaats en de tijd niet om hierover uit te weiden. Ook is dat onder ons niet noodig. Wij zijn hiervan overtuigd. Het is immers alleen naar mate we hiervan overtuigd zijn, dat we ook uit overtuiging Protestantsch Gereformeerd zijn. Wie dat niet van harte gelooft hoort uit overtuiging niet bij ons. Wie dat wel gelooft, verlaat ons nimmer. Hier op kunnen we nimmer genoeg den nadruk leggen. Zeker, de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken sprak in 1924 terecht uit, beide, dat wij fundamenteel Gereformeerd zijn en dat wij afwijken van de Drie Punten. Zij veroordeelde daarin zonder het zoo te bedoelen tevens zichzelf. Het is juist omdat wij afwijken van de Drie Punten, dat het mogelijk is, dat we fundamenteel Gereformeerd zijn en blijven. In de Drie Punten is de leer der vaders synodaal verkracht en principieel de leer van Armijn gehandhaafd. Het was dan ook geen stijfhoofdigheid, maar overtuiging, die ons drong om in 1924 te weig-

ren die punten te ondertekenen of ook maar het zwijgen over die drie leerstellige uitspraken te bewaren. Dit konden, dit mochten we niet doen. Dit juist zou geweest zijn eene verbreking van de belofte afgelegd, toen we onzen naam zetten onder het Ondertekeningsformulier. Die weigering was de oorzaak onzer afzetting als predikanten en kerkeraden. En toch was die weigering niets anders dan een standvastig handhaven van de leer der vaders, waarvan 1924 eene afwijking was. Welnu, in zooverre als de Drie Punten fundamenteel de leer der vaders verkrachten is de Christelijke Gereformeerde Kerk sedert 1924 de valsche kerk en was onze actie niets anders dan een daad van wederkeering tot de leer der vaders en eene zuiver reformatorische daad.

In de tweede plaats is de Christelijke Gereformeerde Kerk vertegenwoordigster der valsche kerk, in zoover als zij in 1924 getracht heeft hare kinderen het dwangjuk der paapsche hiërarchie om de schouderen te werpen. Hoe heeft niet, met name de Kerkeraad der Eastern Ave. Christelijke Gereformeerde Kerk met de Classis gepleit om haar toch aan het verstand te brengen, dat zij zich niet als heerscheres over de plaatselijke gemeente kon en mocht opwerpen! Het was alles tevergeefs. Wel terdege stond men op het standpunt en ging men uit van het beginsel, dat de Classis boven den Kerkeraad stond. En naar dat beginsel heeft men gehandeld. Naar dat beginsel heeft men predikanten en kerkeraden afgezet. En voorzover men het recht der plaatselijke Kerk met voeten heeft getreden is de Christelijke Gereformeerde Kerk wel waarlijk in de tucht de valsche kerk geworden en hebben wij in 1924 niet anders gedaan dan het recht der vrije, autonome kerk van onzen Heere Jezus Christus gehandhaafd.

En eindelijk heeft die Kerk zich ook als de valsche kerk geopenbaard en gedragen voorzover zij hen vervolgde, die zuiver stonden in de leer en zich godzalig gedroegen in den wandel. Naar haar eigen getuigenis waren de leeraren, die zij tot de afzetting toe heeft vervolgd, die zij met hunne kerkeraden en gemeenten buiten haar kerkverband plaatste, fundamenteel gereformeerd. We hebben dus haar eigen woord, dat zij gereformeerde ambtsdragers heeft vervolgd en uitgeworpen, dat zij gemeenten, die die gereformeerde ambtsdragers volgden een plaats in eigen midden heeft ontzegd, dat zij die gemeenten gerechtelijk heeft vervolgd en van al hare goederen heeft beroofd. Zoo staan de ontegensprekelijke feiten. En naar die feiten, die metterdaad een zeer zwarte bladzijde beslaan in de geschiedenis der Christelijke Gereformeerde Kerken, zijn deze naar de mate harer afwijking in dezen wel waarlijk de valsche kerk.

Op de Afscheiding van 1834 heeft de Heere sedert haar begin kennelijk Zijne goedkeuring gezet. Want, al was het ook met moeite en onderlingen strijd, die ook de kerken der Afscheiding niet gespaard bleven,

toch hebben die kerken al worstelend overwonnen en een tijdlang de banier der waarheid hoog mogen houden. Niet alleen in Ulrum, ook op andere plaatsen in Nederland, scheidde men zich af van de Nederlandsche Hervormde Kerk. In Brabant werd spoedig Scholte afgezet, in Drogeham Van Velzen. In Hattem kwam Brummelkamp buiten de vaderlandsche kerk te staan, nadat hij zich nog eens, doch tevergeefs, met een protest tot de synode had gewend. En overal gingen de gemeenten grootendeels mede. Dan, de Cock reisde het land door, getuigend van de waarheid, en arbeidde met alle kracht, temidden van haat en nijd en hoon en spot dikwijls kwalijk gehandeld wordend, niet zelden zijn dagen in de gevangenis doorbrengend. En zij, die met hem de waarheid beleden, werden ook met hem vervolgd. Doch de zaak des Heeren kon niet worden gestuit. Op vele plaatsen kwamen gemeenten tot stand. En vijf en twintig jaren nadat de Acte van Afscheiding of Wederkeering te Ulrum geteekend was, bedroeg het getal der afgescheidene gemeenten reeds twee honderd zes en twintig met een zielental van ongeveer vijftig duizend.

Van zulk een snellen uitwendigen groei kunnen wij niet spreken. Ook is dat niet te verwachten. De tijden en omstandigheden ten onzent zijn anders dan die in Nederland in de vorige eeuw. In de eerste plaats moet niet worden vergeten, dat de Gereformeerden in ons land lang niet zoo groot in aantal zijn als in Nederland. In de tweede plaats mag worden opgemerkt, dat de geest des lands waarin wij wonen, uit godsdienstig oogpunt beschouwd, zeker niet gereformeerd is. En eindelijk is ook de tijdgeest niet zoo, dat wij een besliste terugkeer tot de gereformeerde waarheid zouden mogen verwachten. Zij, die met beslistheid de gereformeerde beginselen willen handhaven en van harte liefhebben, vormen een kleine groep en zullen een moeilijken strijd te strijden hebben om te staan.

Toch is er reden tot blijdschap en dankbaarheid! Want op onzen tienden velddag mogen we constateeren, dat we thans negentien gemeenten tellen met een zielental van ongeveer vijf duizend. We hebben nog steeds ons eigen orgaan. En we hebben onze eigene Theologische School, waar reeds onderscheidene broeders mochten worden opgeleid tot den dienst des Woords. En bovenal mochten we tot hiertoe getrouw blijven aan de beginselen der waarheid, die ons door Gods genade dierbaar zijn. En zonder invloed naar buiten bleven we zeker niet. Op dat alles lettend, mogen we zeker dankbaar erkennen, dat de Heere groote dingen bij ons gedaan heeft en dies zijn wij verblijd! Make Hij ons verder getrouw en doe Hij ons strijden den goeden strijd ten einde toe, opdat niemand onze kroon neme!

H. H.

Gods Woord houdt eeuwig stand,
En zal geen duimbreed wijken.

Eigen School

II

De lezer zal zich herinneren, dat we de vorige maal onderbraken bij de poging tot arbitrage van de andere zijde.

Dinsdagnamiddag, 15 Mei, kwamen dan een drie of viertal broeders van de Chr. Ger. zijde om te zien of er geen pogingen in het werk gesteld konden worden om bij elkaar te blijven. Van te voren was ik verzocht om de grieven die wij hadden te formuleeren en ter bespreking over te leggen op een nader te houden vergadering.

Toen de broeders bij mij aan huis kwamen had ik al een stuk opgesteld, hetwelk ik voor wilde lezen in het Engelsch en het Hollandsch op de vergadering van ons eigen volk, dat op dienzelfden avond tezamen zou komen.

Ik dacht, dat het niet verkeerd was om dit stuk voor te lezen aan de broeders der andere zijde, zoodat ze van meet aan zouden weten, hoe wij over de dingen dachten, die geschiedenis geworden waren. Ik deed dat dan. En na afloop daarvan las ik hun onze grieven voor die ik kortelijks in drie punten opgesteld had. Ze volgen hier:

“Basis for continued co-operation between the Chr. Ref. and Prot. Ref. brethren with regard to Christian Instruction.

1. Retract the proposal of Rev. Schans which was adopted contrary to the Constitution of the Society for Christian Instruction at the last meeting held May 9th, 1934. This retraction must be made by two-thirds majority vote.

2. Adopt the following amendment to the Constitution, after having submitted same to the Board of Directors for their approval: Representation in the Board of Directors shall be in the same ratio as there are children of both groups (Chr. Ref. and Prot. Ref.) in school. These Board members to be elected at the yearly business meeting in June from nominations offered by both groups, each group meeting separately for the purpose of nominating them.

3. Passage of the following motion: The leaders of both groups shall give the yearly graduation address and do so alternately, year after year, in their own churches.”

Ik beloofde de broeders dat ik al mijn invloed zou gebruiken op dien avond om ons volk te bewegen niet door te gaan tot het organiseeren van eigen school, doch te trachten om door arbitrage tot een goede oplossing te komen van de geschillen. Zoo scheidden we van elkaar.

Dien Dinsdagavond, den 15den Mei, kwam ons volk dan te zamen; en met uitzondering van een of twee der onzen wist niemand iets van het feit, dat er van

de overzijde een poging gewaagd was om met elkaar in het reine te komen. De geheele vergadering verwachtte, dat ik, zooals ik den vorigen Zondag van den kansel had afgekondigd, een gedragslijn aan de hand zou doen om te komen tot organisatie van eigen school.

Zooals ik U de vorige keer vermeldde, hadden we niet alleen de mannen en jongelingen, doch ook de vrouwen en jongedochters verzocht om met ons te vergaderen. En de reden is doorzichtig. Zij waren ook zeer geïnteresseerd in de dingen die er besproken zouden worden en hoewel de vrouwen niet meestemden, toch wilden ze gaarne hooren hoe de zaken stonden en wat we zouden doen met de zaak van het Christelijk Onderwijs voor de toekomst.

En het was verrassend om te zien hoe voltallig ons volk aanwezig was. Die maar eenigszins kon was verschenen.

Vanwege de sterk gespannen verwachting dachten we dat het zielkundig niet raadzaam was om zonder meer de vergadering te vertellen, dat de broeders van de overzijde bezig waren geweest om tot een verzoening te komen, vooral niet omdat we beloofd hadden om een gedragslijn tot aparte organisatie op te stellen. Verscheiden van de onzen wisten, dat we die gedragslijn klaar hadden en daarom deelden we de vergadering mede, na met gezang, lezen der H. Schrift en gebed geopend te hebben, dat we twee zeer uiteenlopende zaken aan de vergadering voor te stellen hadden. Eersteliks, zoo zeiden we, zouden we de gedragslijn voorlezen in het Engelsch en in het Hollandsch en daarna hadden we verblijdend nieuws aan de vergadering mede te deelen.

Zoo lazen we dan eerst die gedragslijn voor. We zullen die hier niet afschrijven, daar veel er van in ons eerste artikel al vermeld is. We zullen er een korte resumé van geven. We begonnen met de geschiedenis aan te halen van af het tijdstip, dat we in het midden van ons volk hier waren opgetreden en schilderden daarna de toestand zooals we die toenmaals vonden. Daarna stonden we stil bij de pogingen die in het werk gesteld waren door de onzen om samen te werken en hoe die ook door den Heere gezegend waren. We konden hoe langer zoo meer samen werken. Daarna verhaalden we de droeve geschiedenis van de laatste weken en bewezen dat het voorstel van Ds. Schans beslist tegen de constitutie indruischte en ook onrechtvaardig was. Het was tegen de Constitutie want Art. 5 stelde vast, dat de Society uit haar leden een Board of Directors moest stemmen van 7 leden. Terwijl het voorstel van Ds. Schans inhield, dat de ééne Vereeniging van nu voortaan in tweeën zou vergaderen om die bestuursleden te kiezen. We waren tegen onzen wil en tegen de Constitutie zoo maar met meerderheid van stemmen in een aparte organisatie geforceerd. Belachelijk! Art. 5 toont duidelijk aan, dat die bestuursleden gekozen zullen worden op de jaarlijksche business meeting en nu besloten de broeders van de overzijde

zoo maar eventjes, dat we apart moesten vergaderen om onze drie bestuursleden te stemmen. Ten tweede zegt Art. 5, dat die zeven bestuursleden belijdende leden moeten zijn van een Gereformeerde Kerk. Dat is de eenigste restrictie. Doch het voorstel van Ds. Schans hield in, dat van nu voortaan drie leden van het Bestuur Prot. Ger. zouden zijn en vier Chr. Ger.

Doch het was ook onrechtvaardig. Wat recht had die vergadering om vast te leggen, dat van nu voortaan de Chr. Ger. broeders de overhand zouden hebben en houden in het Bestuur. Zeg eens, dat in de toekomst drie-vierden van de kinderen en leden Prot. Ger. waren, zouden we dan genoodzaakt zijn om ons te geven onder de leiding der Chr. Gereformeerden? Is dat eerlijke representatie? We willen gereedelijk toestemmen, dat zulk een representatie nu wel rechtvaardig is, want zij hadden een veertig kinderen op school en wij dertig. Doch met één jaar kon dat wel eens veranderen. Een ieder zal toestemmen, dat dat voorstel van Ds. Schans krom was.

Bovendien zegt de Constitutie, dat wanneer eenig artikel veranderd zou worden of er aan toegevoegd, dat zulk een propositie eerst op de Board gebracht moest worden voor approbatie. Maar neen, dat moest niet. Het moest uitgebreed worden in het geheim op een Maandagavond en plotseling op den daarop volgende Woensdagavond aan de vergadering opgedrongen. En er was natuurlijk voor gezorgd, dat al de leden der andere zijde, zooveel zij konden, tegenwoordig waren. Wij konden ageeren en zelfs smeeken om niet zoo krom te handelen, de President mocht zelfs adviseeren, dat het misschien beter ware indien de andere zijde (dat waren wij) eerst een kans gegeven werd om het voorgestelde ding te onderzoeken en te bestudeeren — het mocht niet baten. Het werd er met twee of drie stemmen meerderheid doorgejaagd. A piece of the worst railroading I have ever witnessed!

Vervolgens stelden we aan de vergadering voor om allen voor ons lidmaatschap te bedanken en zelf een vereeniging voor Chr. Onderwijs te beginnen. Ook hadden we uitgerekend hoeveel het zou kosten en waar we het geld van konden verwachten: lidmaatschap, schoolgeld, Mothers' Club en eigen Alumni club, indien mogelijk.

Ook stonden we stil bij het feit, dat wij de scheuring niet gezocht hadden doch dat het ons van de andere zijde opgedrongen was.

En eindelijk wezen we er op, dat achter alle die dingen God stond, Die ons hierin een groote zegen wilde schenken in het mogen beginnen van eigen school zoodat aan alle compromis een einde mocht komen en wij, naar de overtuiging van ons eigen geweten, onze kinderen mochten opvoeden in de vreeze des Heeren.

Nadat we de beide documenten hadden voorgelezen, een in 't Engelsch en de andere in 't Hollandsch, deelden we de vergadering mede, dat we van de andere zijde een verzoek hadden ontvangen om niet door te

gaan met de organisatie van eigen school, doch om te trachten bij elkaar te blijven. Ook deelde ik ons volk mede, dat we onze grieven maar moesten opstellen en dat er dan een samenkomst getroffen zou worden tusschen sommigen van hen en sommigen van ons, welke vergadering gevolgd zou worden met een vergadering van beide groepen afzonderlijk om, indien de pogingen tot arbitrage geen schipbreuk leden, weer tezamen de schouders te zetten onder de zaak van Chr. Onderwijs te Redlands.

We mochten ons volk overtuigen, dat het onder de gegeven omstandigheden niet recht zou zijn om door te gaan en de uitgestoken hand niet aan te grijpen. En mij werd autoriteit gegeven om de onderhandelingen aan te knopen.

Zoo keerde de vergadering huiswaarts in afwachting van de dingen die komen zouden.

Den volgenden avond, Woensdag, den 16den Mei, vergaderde het Bestuur in de school, met 6 Chr. Ger. broeders en 4 Prot. Ger. broeders. Er waren dus 17 personen tezamen: 11 Chr. Ger. en 6 Prot. Ger.

De basis van samenspreking zou zijn de drie punten die wij opgesteld hadden.

Het eerste punt leed schipbreuk. Wij eischten daar, dat het voorstel van Ds. Schans verworpen of herroepen zou worden omdat het tegen de constitutie inging. Maar neen, hoor! Dat ging niet. Keer op keer toonden de onzen aan, dat zoo als het aangenomen was, het een onrechtvaardige zaak was en woordelijk door de Constitutie veroordeeld werd: 't hielp allemaal niet. Wat dan? Men wilde wel uitspreken, dat we het allemaal eens waren met het voorstel van Ds. Schans, doch dat het dan zoo verstaan moest worden, dat het besluit om vier Chr. Ger. en drie Prot. Ger. in de Board te hebben slechts van kracht zou zijn voor één jaar. Ten tweede, dat van nu voortaan het getal kinderen van beide groepen uit zou maken wie de meerderheid in de Board zou hebben. Ten derde, dat beide leeraren evengelijke rechten zouden hebben om op allerlei vergadering te spreken.

Met andere woorden: het geheele voorstel van Ds. Schans werd ontzenuwd, omvergeworpen en onze voorstellen werden in zijn geheel aangenomen, doch . . . we waren het allen eens met het voorstel van Ds. Schans! Die nu zeer diep van verstand is rekene het maar uit. Waarom nu niet ridderlijk toegestemd, dat het ding glad verkeerd was?

Evenwel, laat ons doorgaan. We waren allen verblijd, dat we tot zulk een schoon einde gekomen waren. Intusschen denke men niet, dat het zóó maar ging. O, neen. We kwamen samen om 9:30 en gingen huiswaarts om 1:00 des nachts. Het nam heel wat om den broeders te overtuigen, dat wanneer we de gelden die geofferd werden of het ledental dat de beide zijden konden werven tot basis stelden de ellende van wederzijdsch politiek spelen niet te overzien was. Keer op keer moesten we het bewijzen, dat alleen wanneer het

aantal kinderen als basis genomen werd, we een einde mochten zien van een onheilig streven tot "mastery". Ook versta men wel, dat het heel wat voeten in de aarde had voordat mijn persoon even gelijke rechten zou ontvangen om te spreken op de verschillende vergaderingen, even zoowel als Ds. Schans. Men had zich er aan gestooten, dat we in de Standard Bearer krasse dingen gezegd hadden. Evenwel, we konden weer samengaan en we keerden weer huiswaarts. Ik wil wel toestemmen, dat ik liever eigen school had gehad, doch we gevoelden, dat we de hand ons toegestoken niet mochten weigeren.

Hier volgt dan het besluit van deze commissie die zichzelf aangesteld had. Ds. Schans heeft het zelf opgesteld, dus het is authentiek.

CHRISTIAN SCHOOL AGREEMENT

between the

Group of the Christian Reformed Church and the
Group of the Protestant Reformed Church

Each group is in agreement with the decision of May 9, 1934, with respect to the representation of both groups on the Schoolboard, and the method of electing the Board members — with the following understanding:—

I. The decision that the Chr. Ref. group is to have four Boardmembers, and the Prot. Ref. Church three, is to be in force for one year.

II. At the Society meeting of April, 1935, and thereafter annually at the April meetings, the Board shall announce to the Society which of the two groups shall be entitled to four Boardmembers for the following year. The Board shall decide this issue on the following basis: The group that exceeds the other group in the number of children attending our school shall have four Boardmembers.

II. As speakers for propaganda meetings and at other occasions the pastors of both the churches mentioned above shall have equal rights, and each of them in turn shall have opportunity to speak. The Boardmembers of one group shall alternate with those of the other group in appointing the speakers for various meetings.

Den volgenden morgen kwam Ds. Schans mij een copie brengen van het bovenstaande. Dat was Donderdagmorgen. Den volgenden dag, Vrijdagavond, zouden we een ieder vergaderen in zijn eigen kerk en de bovenstaande besluiten bespreken en indien immer mogelijk aannemen. En indien een der beide vergaderingen tot een besluit gekomen was zou zij een bode zenden naar de andere vergadering, en vice versa.

En, let wel, een ieder der 17 van de "gentlemen agreement" had zich verplicht, bij woorde of door stilzwijgen, om voor die "gentlemen agreement" te strij-

den. Ds. Schans vroeg mij nog des nachts om één uur: "Zou je het er door krijgen?" En ik antwoordde: "Ik denk het wel".

Het slotartikel volgt, D. V.
Tot ziens!

G. V.

Judas, Iscariot

II

Joh. 12:4-6.

Het valt niet mee, om de daden van anderen altijd in het rechte licht te beoordelen. Johannes zegt ons in dit hoofdstuk, dat Judas een dief was. Zou Johannes dit alreeds hebben geweten toen Judas zijn pleidooi voor de armen voerde? Of was het eerst later, toen alles historie was geworden, dat Johannes, onder de inspiratie des Heiligen Geestes, de openbaring ontving, dat Judas een dief was? We gelooven het laatste.

Judas was een dief.

In deze weinige woorden wordt ons medegedeeld, waarom de daad van Maria, Lazarus' zuster, door Judas werd afgekeurd en deze berisping de goedkeuring der overige discipelen wegdroeg.

Judas was een dief en wel één van de allerminste soort. Want een dief, die armengeld steelt kan zelfs in eigen kring op verachting rekenen. Er is onder dieven nog een zekere standaard van eerlijkheid, een door hun gestelden regel waaraan men zich houdt. Doch Judas had geen handlanger in den kring der discipelen.

Judas diefstal viel hem des te gemakkelijker, want hij had de beurs. Hadden de anderen dan geen verantwoordelijkheidsgevoel toen zij Judas zonder eenige bedenking de beurs lieten dragen? Of waren zij minder materialistisch, zoodat zij, wat de geldelijke beslommeringen betrof, zich hier zoo goed als niets van aantrokken? Eén ding is zeker, dat, indien er in een enkel opzicht twijfel had bestaan omtrent Judas eerlijkheid, indien men hem ooit had betrapt op diefstal, hem de beurs zeer spoedig zoude ontnomen zijn en hij zelf uit den kring der Apostelen ware verwijderd geworden. Echter is juist het omgekeerde waar. Judas genoot het volle vertrouwen der medebroederen, niemand verdacht hem en niemand wist iets van zijn duister werk af, behalve dan Jezus. Maar daarom viel het hem des te gemakkelijker om zich van het geld, voor de armen en nooddriftigen bestemd, meester te maken en hoe langer hoe meer zich toe te eigenen.

Hij droeg de beurs. Natuurlijk! Judas was een man die de dingen berekende. Geheel zijn meegaan en daarna zijn verblijven met Jezus was niet anders dan een zaak van berekening, schoon het hem al spoedig duidelijk werd, dat zijn berekeningen niet uitkwamen en duchtig tegenvielen. Het was vooral in den laatsten tijd, waarin ons dit hoofdstuk verplaatst, overdui-

delijk geworden, waar het met Jezus en Zijn zaak, uit puur aardsch oogpunt, op uit zou loopen. Aan Judas scherpen blik ontging niets wat in verband stond met zijn idealen. Had Jezus de schare, door Hem één en andermaal gevoed, niet weggezonden, hen verwijtend, dat zij Hem gevolgd waren, niet om het hemelsch brood, dat is, niet omdat zij aan den Christus behoefte hadden, maar wel, omdat zij aardsch-vergankelijk-nimmer verzadigend brood begeerden en daarmee, als het hoogste goed tevreden waren. Was het niet de moeite waard geweest een man te volgen, die brood kon verschaffen en dat tot overhoudens toe. Natuurlijk! Zoolang als men maar brood blijft geven blijft de schare wel bij u. Het doet er niet toe hoe ge dat brood verstrekt en waartoe het wordt gegeven, zolang als ge er slechts voor zorgt, dat het in overvloed aanwezig is, zult ge de menigte aan uw zijde houden.

Doch het keerpunt was gekomen, iets dat Jezus zelf bewerkt en uitgelokt had, doordat Hij de schare van Zich had gestooten en dat schijnbaar zonder eenige oorzaak. De crisis was gekomen en het liep onvermijdelijk uit op een ondergang, die een einde zou maken aan Jezus en Zijn zaak. Dat was Judas voor alle dingen wel duidelijk, want waar het volk zich van een leider afkeert, spelt dit altijd het begin van een onvermijdelijk einde. Jezus had nu eenmaal de schare tegen Zich in het harnas gejaagd en Judas had het maar al te goed begrepen, dat er van uit het oogpunt der schare niets meer te verwachten viel: noch goud of goed, noch macht of eere.

Och, als er nog eens hier en daar een zieke zijn gezondheid terug ontving, of een enkele keer een doode werd opgewekt, dat was alles goed en wel, maar waarom werd dat alles niet zoo aangewend, dat daardoor de schare zich aan den Rabbi verbond? Maar als die schare komt dan is het niets anders dan preeken en nog eens preeken, en nog wel zoo preeken, dat men er bij wegloopt, of, indien men nog blijft, die blijvenden prikkelt en bitter maakt, met hen ten slotte in twist-gesprek geraakt en het niet veel scheelde of het was in een steeniging geëindigd. Zoo was de stand van zaken.

Judas had het al lang aan zien komen en zijn conclusie was altijd weer geweest: Het loopt alles verkeerd, er komt niets van terecht en dat, terwijl het zoo geheel anders had kunnen loopen, met een weinig toegeeflijkheid had deze schare gewonnen kunnen worden en ware het ideaal, gelijk hij het zich had voorgesteld bereikt geweest. Maar nu? Wie zou nog iets voor zulk een hopelooze zaak kunnen voelen?

Neen, zoo was het niet van den beginne geweest toen Jezus de Zijnen en ook Judas geroepen had. Er mag verondersteld, dat Judas met evenveel enthousiasme was bezielde als zijn mede-apostelen en er evenmin bij hem als bij hen sprake van diefstal is geweest. Immers krijgen we den indruk, dat de eerste tijd gebruikt werd voor de voorbereiding, in verband met de

taak die wachte, terwijl er eerst later van een geregelde omgang sprake was en men genoodzaakt werd om alles te verlaten en het eerst door dien geregelde omgang noodzakelijk bleek, dat één der discipelen de beurs zou dragen voor het eigen onderhoud, zoowel als voor het onderhoud der armen. Ook is het wel boven allen twijfel verheven, dat Judas zijn voorbereidend onderwijs niet van den Dooper, gelijk sommigen, doch van Jezus Zelf had ontvangen, reden waarom men in den beginne met aandacht en bezieling, dit voor hen geheel nieuwe onderwijs, volgde.

En welk een onderwijs!

Zelfs voor het natuurlijk verstand en begeeren lag er oogenschijnlijk zooveel beloovends in, zooveel, dat met blijde verwachting vervulde. Weliswaar, lag het alles nog in het verre verschiep, maar dat men hier met iets geheel eenigs te doen had, was duidelijk uit het feit, dat al spoedig een groote menigte Jezus volgde, iets wat van geen enkele leeraar of rabbi van dien tijd kon worden gezegd. Zelfs leek het er wel na, dat de opgang welke Jezus maakte, die der Profeten verre zou overtreffen. Was daar niet het gesproken woord, dat op allen indruk maakte, het woord van een gezaghebbende en niet gelijk aan dat der Schriftgeleerden?

Waren daar niet de wonderen, rijk in verscheidenheid — en voor dit alles was het oog van den natuurlijke mensch niet gesloten? De goddelooze vindt, naar eigen getuigenis, nog wel wat schoons in het buitengewone en kan voor tijd en wijle genieten van de kracht, die er van Jezus uitgaat. En liep ten slotte, niet een groote schare Jezus achterna? Zou dan Judas ook niet mogen meegaan?

Doch de ontnuchtering was gekomen toen Jezus, terwijl aardse macht en glorie voor het grijpen lagen, deze aardse dingen door Hem niet werden begeerd, doch Hij in plaats daarvan Zijn waarschuwend stem hooren deed. Daarom kwam dan ook de berekening niet uit, welke er op gehoopt had om straks machtig, en groot en voor alle dingen rijk te zijn in de dingen van het tegenwoordig-vergankelijke. En naar mate de tijd voortschreed bleek het hoe langer hoe duidelijker, dat niet eere, doch smaad, niet grootheid, doch verachting, niet de gunst des volks, doch lijden, niet glorie, doch dood te wachten stonden. Maar daartoe werkte dan ook al deze dingen mede, om de gedachten en plannen in Judas hart tot openbaring te brengen. Het was hem aangezegd om zich met die wispelturige schare van Jezus zich te verwijderen, doch in plaats daarvan was hij gebleven, zich van nu af aan toeëigenende datgene waarover hij als rentmeester gesteld was. Hij was een dief, die liefst in het groot stal, maar waar de pas hem afgesneden werd zich werpt op alles wat hem is toevertrouwd, hoe klein en gering dit dan ook zijn moge.

Judas begreep wel, dat dit niet geheel onopgemerkt geschiede. Jezus had ongeveer een jaar geleden gezegd, dat één hunner een duivel was en *hij* had het gevoeld, dat de Heiland hem had doorzien. En waar de

zonde altijd weer zonde baart, was er bij Judas geen stilstand maar ontwikkeling *zijner* zonde en kwam dit langzaam maar zeker tot openbaring. Weliswaar weet Judas het nog zoo in te kleeden, dat zijn critiek een zekere bezorgdheid voor de armen aan den dag legt, doch uit Jezus wederwoord blijkt wel, dat de verrader staat ontmaskert te worden. Judas legt dan ook een zekere brutaliteit aan den dag, die we van hem voor dien tijd nergens lezen. De zonde ontwikkelt zich, gelijk hier te Bethanië blijkt, en wijst naar hare voltooiing, steeds meer openbarend, dat de zonde werkelijk zonde is en er in geen enkel opzicht van stuiting sprake is. Gansch dit hoofdstuk staat in het teken van de volle ontwikkeling, het rijp worden van den tijd waarop het sterven des Heilands noodwendig volgen moet. Maria's zalving wijst naar Jezus naderend einde, maar ook de verrader komt tot openbaring. Het volk roept Hosanna, doch tegelijkertijd zijn de leiders des volks het er over eens, dat zij ook Lazarus (en niet alleen Jezus) dooden zouden. De Grieken kloppen aan de deur van het koninkrijk der hemelen en Jezus Zelf wijst naar de dood, die Hem wacht, alsmede de opstanding en hare vrucht, die langs den weg van dit sterven zullen verkregen worden.

Judas heeft gesproken.

De begeerlijkheid tot de god dezer wereld komt tot openbaring en uit zijn spreken blijkt het duidelijk, dat hij rijp wordt voor zijn verschrikkelijke daad. Judas ziet niets meer dan de Mammon en aan den Mammon offert hij zich gewillig. Doch wat Judas niet bedoelde geschied hier. In de eerste plaats, wordt hem gezegd de armen altijd met zich te hebben, zoodat hij zijn voorgewende barmhartigheid altijd kan betoonen, iets wat *hij juist niet* gedaan had. En in dit woord ligt ook de beschuldiging van zijn haat tegenover Jezus. In de tweede plaats, wordt Judas middel, waardoor er van deze daad der liefde in de geheele wereld gesproken zal worden waar dit Evangelie verkondigd zal worden: Ontvangt Maria Jezus goedkeuring en staat Judas geoordeeld. En in de derde plaats, wordt Judas aangezegd, dat Jezus den dood verkiest en niet het leven, dat Jezus niet aarzelt om den weg des doods en des lijdens ten einde toe te bewandelen, en, gelijk wel uit dit hoofdstuk verder blijkt, dat hij met de Overste dezer wereld geoordeeld staat en buitengeworpen zal worden.

Hoe het toch mogelijk was, zoo heeft men wel eens gevraagd, dat Judas het bij Jezus nog langer heeft kunnen uithouden? Ons antwoord is, dat het schijnbaar raadselachtige niet zoo moeilijk is om te verstaan. Zonde is maar niet iets dat uit onkunde geschiedt (waarom het niet minder zonde is), maar zonde komt juist tot openbaring zonde te zijn, doordat zij willens en wetens, *welbewust* dus, geschiedt. Juist door het kennen van het goede openbaart zich de wrevel en haat van het kwade. De eindelijke en voltooid openbaring in den mensch der zonde bestaat juist hierin, dat hij zich ten volle bewust als een Christus tegenover

den Christus en den Drieëenigen stelt. Hier mag niets vergoelijkt worden. Judas is zich ten volle bewust, dat Jezus Christus de Gezondene des Vaders is en hij, zoon des verderfs, dien Jezus volkomen haat.

W. V.

LOS ANGELES, CALIFORNIA

Considering the time elapsed since our previous contribution of local news, combined with the scarcity of news presented from other congregations, we offer for your careful perusal of a brief review of the events which have occupied the attention of our congregation since our last writing.

A little more than a year ago the congregation was eagerly looking forward to obtaining their own minister. Those three weeks of waiting seemed so long. But our waiting was not entirely in vain, although the time elapsed between the favorable answer and the actual arrival in our midst proved quite a strain on the patience of our members.

On August 18, 1933, the installation service was held in the storebuilding used for our church services. The service was impressive.

Rev. G. Vos of Redlands, delivered a splendid sermon and in his prayer commended the new pastor to the care and protection of God, urged the congregation to always support their minister before the throne of grace, and to work with him in the interest of the congregation.

Our hopes were realized; our prayers had been answered; we were happy. But even in these moments of intense happiness and joy at the blessing the congregation had received, the atmosphere was somewhat tense. Tense with apprehension of the future. Amidst the happiness there was gloom.

The excessive strain placed upon him in the past made itself felt practically immediately upon his arrival in his new congregation. Indications of a complete physical breakdown were increasing. We were face to face with a perplexing problem. For the congregation the immediate outlook was very dark.

After much prayer and consultations with friends, physicians and consistory it was decided to let our pastor return to the surroundings of his previous charge. With the words of parting based upon II Cor. 4:17, 18, his work for the congregation was apparently ended.

The sadness of the parting was considerably lightened by the hearty, spontaneous support of the brethren in Redlands. Without their timely financial assistance the journey of our pastor and family would have been practically impossible. But what a change for the congregation!

Six weeks before everything looked so rosy, hopes

were so bright and our expectations knew no bounds — and now?

Should a complete picture be painted of our people's reactions to these discouraging events, considerable space would be required. But let it suffice to record that instead of "moaning in a corner", instead of gloom and dismay, there was an intense searching of the heart.

In these trying circumstances the more mature members, the aged and the battle-worn were a source of confidence and strength in the congregation. They never doubted but that the work which the Lord had begun here would also be continued and eventually completed.

In all humility we may say that these trying circumstances have yielded great spiritual riches.

Under these conditions the congregation continued its activities, mindful of their own minister, and co-operating with the brother who responded to our request to serve the congregation till the definite status of things could be ascertained.

While thus engaged our hearts were again gladdened by the blessings upon the work which was done. For, instead of becoming smaller — we were growing. Whereas for some time the numerical position of the congregation remained unchanged, and the attendance at the services varied but little from the usual, now a steadily growing interest was noticeable.

Besides this we learned that our pastor was regaining his health and that he expected to return to his congregation at the earliest opportunity.

In those days the well known Scripture passage, "All things work together for good . . ." often passed our lips. It appeared to have special significance for the congregation of Los Angeles.

Just at the time Brother Kuiper's period of service was expiring our pastor and family returned. It was a glorious re-union.

That first Sunday morning the congregation could truly sing: "With joy and gladness in my soul, I heed the call to prayer, Come, let us go up to God's own house, and bow before Him there."

Three months have since elapsed. Months filled with spiritual riches. Families have been added to our numbers; a young man made public confession of faith, and the Sacrament of Baptism was administered in our midst.

The congregation moved to larger and more convenient place of worship. The schedule of services has been changed to two English services per Sunday. The present average attendance at both services is about 55 persons. The different Societies have closed a very instructive season and are eager to commence work a-new.

All indications point to a very busy, a very pleasant and very instructive series of meetings during the coming season.

Our mission work carried on in Bellflower is maintaining a steady interest and the attendance is encouraging.

This summer the congregation co-operated with others for the operation and maintenance of a Summer Bible School. The results of this course of studies were quite satisfactory and were duly reflected in a program rendered at the close of the school period.

Now, as we approach the close of the second year as congregation we may say, "Hitherto hath the Lord helped us."

As to the future we but turn our eyes unto the hills from whence cometh our aid and say with the Psalmist: "Let thy work appear unto thy servants . . . and establish thou the work of our hands upon us; yea, the work of our hands establish thou it."

The Consistory,

James Zoetewey, Clerk

ROMEINEN 7:18 EN 19

(Vervolg van bladzijde 514)

En 'k kan het kwaad geen weerstand bien
'k Ben boos, o Heer!

Wie ben ik, Heer?
Die zonde doet, — en zonde haat
Die 't goede mint; bedrijft het kwaad,
Die fel geslagen, altijd strijd
In wanhoopstegenweer.
Ai, zie mij worst'len 't allen tijd
Gena, o Heer!

Wie ben ik, Heer?
Dat ik trots al dit kwaad
U naschrei, aankleef, smee om raad.
Mijn ziel niet van U heen kan gaan.
Maar smeeke immer weer.
— Alsof Uw liefde haar zou ontgaan —
U aanklemt, Heer!

Gij kent mij, Heer!
Doorgond mijn klagend hart,
Gij peilt mijn zondensmart,
Voor U is niets verborgen.
Schenk mij gena! en leer
M' in droefheid, smart en zorgen
Op U vertrouwen, Heer!

Leidt Gij mij, Heer!
Op 't glibbrig levenspad.
Richt Gij mijn voet; hou Gij mijn hand omvat
O! doe mij bij U schuilen.
Dan vreest mijn ziel niet meer.
Maar zal ik eeuwig juichen
En jub'len tot Uw eer!

Over Catechisatie Boeken

Zooals de belangstellende lezer van ons blad zal hebben opgemerkt uit het rapport van den classikalen stated clerk, besloot de laatstgehouden classis om de redactie van ons blad te verzoeken het rapport der commissie, door de classis benoemd om haar met advies te dienen inzake catechisatie boekjes, in zijn geheel in de S. B. op te nemen.

Nu heeft de redactie dat verzoek nog wel niet ontvangen. Maar de bedoeling zal zeker zijn, dat het besluit om zulk een verzoek tot de redactie te richten voor het verzoek zelf door de redactie wordt aange-merkt. Daarom zullen we dan ook maar niet langer wachten op het verzoek, maar in dit nummer een begin maken met het publiceeren van genoemd rapport.

Ik zal daarbij de vrijheid nemen, om hier en daar een kleine verandering aan te brengen in den vorm. In de eerste plaats wordt het daardoor een beetje aantrekkelijker voor ons lezend publiek in het algemeen. En in de tweede plaats is het niet opgesteld met het oog op mogelijke publicatie. En dat maakt altijd een beetje verschil uit het oogpunt van nauwkeurigheid in den vorm.

Natuurlijk beloof ik daarbij, dat er wezenlijk niets zal worden veranderd aan het rapport.

Mocht men oordeelen, dat 't niet gerekend kan worden te behooren tot de vrijheid van den redakteur, om een classikaal rapport naar den vorm te veranderen, nadat het door de classis werd aangenomen, dan stem ik dat toe, maar beroep mij er op, dat ik mede tot de opstellers er van behooren, nu het dan toch in het licht zal gegeven worden, het liefst zoo netjes en aantrekkelijk mogelijk voor den dag breng. En mocht men ook dit beroep niet geldig achten, welnu, men zegge het slechts en ik zal ook het oorspronkelijke rapport naar zijn letterlijken vorm in het licht geven.

Afgesproken? Goed. Hier volgt het dan.

Aan de Classis der Protestantsche Gereformeerde Kerken vergaderd te Oskaloosa, Iowa, 6 Juni, 1934.

Eerwaarde broeders:

Uwe commissie werd door de Classis, gehouden te Grand Rapids, 10 Jan., 1934, opgedragen om de classis op hare eerstvolgende vergadering met advies te dienen inzake catechisatie-boeken. Deze zaak is door uwe commissie overwogen en zij komt tot u met het volgende rapport.

Alhoewel haar niet opgedragen werd dit rapport door te zenden aan de kerkeraden ter inzage en bestudeering, meende uwe commissie de noodzakelijkheid hiervan in te zien, vooral daar het een zaak geldt, die van groote beteekenis is voor de kerkeraden. Vandaar, dat een afschrift van haar rapport aan alle kerkeraden verzonden werd.

De commissie gevoelt de groote belangrijkheid van

het catechetisch onderwijs voor de jeugd der gemeente en is overtuigd, dat het een zeer gewichtig deel uitmaakt van de taak der Kerk. Het kind toch wordt geboren, wel niet, geestelijk noch natuurlijk, als een *tabula rasa*, een blank vel papier, waarop men eenvoudig kan schrijven, wat men verkiest; maar toch zoo, dat het grootendeels afhangt van de opvoeding, wat de geestelijke schat van zijn bewustzijn zal zijn. De genade is geen erfgoed; noch ook vrucht van onderwijs; maar toch ontvangt het geestelijk zaad des verbonds zijne kennis en geestelijke vorming voor geen gering deel van het voorgaande geslacht. En waar nu God de Heere niet slechts aan de ouders, maar aan de Kerk het zaad des verbonds heeft toevertrouwd, en in die Kerk als instituut de ambten heeft ingesteld tot opbouw van het lichaam van Christus, tot leering en vermaning, daar volgt als vanzelf, dat zij hier een heilige roeping heeft te vervullen en het Woord des Heeren heeft te bedienen aan de kleinen en jeugdigen naar eisch hunner bevatting. En gelijk de prediking van den kansel bediening van Gods Woord aan de mondige gemeente dient te zijn, zich althans richt tot de gemeente als geheel, zoo behoort het catechetisch onderwijs bediening des Woords te zijn aan de nog onmondige leden der gemeente, aan het zaad der geloovigen. Het ligt in den aard der zaak, dat er in de uitvoering van deze taak gerekend moet worden met de vatbaarheid der kinderen. Het zou zeker zeer ondoelmatig zijn om met kinderen van vijf tot zeven jaar diepe leerstukken te behandelen. Uit opvoedkundig oogpunt zou dit ongerijmd wezen. Het onderwijs moet zich zoo veel mogelijk aanpassen bij de verschillende ontwikkelingsfasen van het kinderleven en naar dat het kind toeneemt in bevattingvermogen kan het geleidelijk dieper inleiden in de waarheid van Gods Woord. Met de vatbaarheid van het kind in zijn verschillende stadiën van ontwikkeling dient dus gerekend te worden bij alle onderwijs, ook op onze catechisatiën.

Dit bij wijze van inleiding.

Gaan we thans in op de vraag betreffende catechisatie-boeken.

Uwe commissie heeft zich in haar onderzoek beperkt tot de behoefte aan catechisatie-boeken voor kinderen van vijf tot dertien jaar. Zij besloot tot deze beperking, omdat zij meende, dat de boeken van de hand van Ds. H. Hoeksema, *The Heidelberg Catechism for Junior Catechumens*, voor catechisanten van veertien tot zestien jaar, en *Essentials of Reformed Doctrine* voor jongelieden van zeventien jaar en daarboven, zeer wel nog steeds dienst kunnen doen. Vandaar, dat ons rapport zich verder bepaalt bij de vraag betreffende catechisatie-boeken voor kinderen van vijf tot dertien jaren.

Onder ons zijn, voor kinderen beneden veertien jaar, ongetwijfeld nog het meest in gebruik Borstius' Primer (meestal zooals het is omgewerkt door Dss. Beets en Bosma) en de twee boekjes van Dss. Beets en

Bosma, *Sacred History for Juniors*, en *Sacred History for Seniors*. En misschien zijn deze ook nog de meest doelmatige van de tot nog toe in de Engelsche taal uitgegeven catechisatie-boekjes voor die leeftijden. Doch dit verandert het feit niet, dat er, vooral voor ons, onderscheidene bezwaren bestaan tegen het verder gebruik dezer vraagboekjes. Zoodra we ze beoordeelen uit leerstellig en opvoedkundig oogpunt, blijkt het, dat alle drie veel te wenschen overlaten. We willen in het verdere van ons betoog slechts op enkele van deze bezwaren de aandacht vestigen, bezwaren echter, die gewichtig genoeg zijn, o. i. om ons te overtuigen van de wenschelijkheid, dat we iets beters in de plaats krijgen als handleiding bij den alleszins moeilijken arbeid van het catechetisch onderwijs der kinderen.

Eer we echter overgaan tot de verdere beoordeeling dezer vraagboekjes, wil uwe commissie een poging wagen, u een schema aan te bieden voor een systematische indeeling der klassen naar de verschillende leeftijden der kinderen, en dat naar het oordeel uwer commissie zou kunnen dienen tot verbetering van het catechetisch onderwijs loopend over de periode van vijf jaar tot het doen van belijdenis. Het kind moet naar de mate zijner ontwikkeling geleidelijk dieper worden ingeleid in de kennis van de wonderwerken Gods. En tot het bereiken van dit doel meent de commissie, dat het hiervolgend plan niet ondienstig zou zijn. Men deele dan de klassen in als volgt:

1. De leeftijd van vijf tot en met dertien jaar. In deze periode is het kind vooral vatbaar voor het onderwijs in de Bijbelsche Geschiedenis, en zal het catechetisch onderwijs zich hoofdzakelijk hiermede hebben bezig te houden. Kinderen van dezen leeftijd kunnen dan voorts in drie verschillende klassen worden ingedeeld:

a. De klas voor kinderen van vijf tot en met zeven jaar. Het onderwijs voor dezen leeftijd houde zich vooral bezig met eenvoudige, afzonderlijke Bijbelsche verhalen, zonder veel te letten op tijd en plaats en historisch verband.

b. De klas voor kinderen van acht tot tien jaar. Gedurende dezen leeftijd behandel men de Bijbelsche Geschiedenis op eenvoudige wijze, maar als aaneengeschakelde geschiedenis, met aangifte van tijd en plaats, verdeeling in tijdvakken en lettend op het historisch verband der verschillende gebeurtenissen.

c. De klas voor kinderen van elf tot en met dertien jaar. In deze periode zou de behandeling der Bijbelsche Geschiedenis beëindigd kunnen worden door dieper in te gaan op haar beteekenis voor de ontwikkeling en realizeering van Gods verbond en koninkrijk. Tevens kan het onderwijs in deze periode dan dienen om een overgang te vormen tot de volgende, waarin een begin zal moeten worden gemaakt met het onderwijs in de leerstellige waarheden.

2. De periode van veertien jaar tot den tijd van het doen van belijdenis. Ofschoon de kwestie aangaan-

de catechisatie-boeken voor dezen leeftijd buiten het bestek ligt van het rapport uwer commissie, toch willen we ons schema voltooien door ook te wijzen op het onderwijs, dat in deze periode gegeven zou moeten worden. Vooral in de leerstellige waarheden der Heilige Schrift moeten in dezen leeftijd de jeugdigen worden onderwezen. Doch ook thans dient dit te geschieden met inachtneming van hunne vatbaarheid. Indee-ling in de volgende klassen acht uwe commissie raadzaam:

a. De klas voor den leeftijd van veertien tot zestien jaar. Alsdan beginne men met het eenvoudig onderwijs in de Bijbelsche waarheden naar een leerstellig schema. Men legge vooral nadruk op het van buiten leeren der les. Ook late men de catechisanten teksten als bewijplaatsen voor de verschillende leerstellingen van buiten leeren. En het onderwijs sluite zich nog zooveel mogelijk aan bij de Bijbelsche Geschiedenis.

b. De periode van zeventien jaar tot den tijd van belijdenis-doen. Men zette het leerstellig onderwijs voort door een bredere verklaring der waarheid in haar onderling verband en een dieper ingaan op hare beteekenis; ook in tegenstelling met de dwaalleer; en met toepassing op de praktijk van het leven en nadruk op de roeping van het kind des verbonds in de wereld.

Het volgen van het boven aangegeven schema acht uwe commissie aanbevelingswaardig, daar het systeem zou brengen in het catechetisch onderwijs. Het spreekt vanzelf, dat de vraagboeken dan ook met dit plan rekening dienen te houden, zal het uitgevoerd kunnen worden.

Welnu, met dit plan voor de aandacht zullen we ons oordeel laten gaan over de drie bovengenoemde catechisatie boekjes. Letten we allereerst op *Borstius' Primer*. Vooral uit opvoedkundig oogpunt is dit boekje niet heel gelukkig uitgevallen. Men zou mogen verwachten, dat de inhoud overal rekent met het feit, dat het boekje handleiding wil zijn bij het onderwijs van kinderen van vijf tot zeven jaar. Doch in die verwachting worden we keer op keer teleurgesteld, niet alleen wat de leerstof en de woordenkeus betreft, maar ook wat de rangschikking der stof aangaat. Ofschoon niet verwacht kan worden, dat het kleine kind ook maar van verre eenig begrip kan hebben van scheppen, toch wordt het hier aanstonds voor de vraag geplaatst: "Who is your Creator?" Zoo zal hij ook geen voorstelling hebben van wat een "sluggard" wel mag zijn, maar toch tracht men hem hier in te leiden in de praktijk van het leven met de vraag: "What does Solomon say to the sluggard?" In plaats dat elke les zich bezig houdt met één verhaal en de aandacht van het kind bij dat ééne verhaal wordt bepaald, worden niet zelden twee of meer verhalen in dezelfde les behandeld en worden daarbij niet zelden ook nog vragen ingevoegd over zware dogmatische stukken. Zoo worden b.v. in één les behandeld de leer der drieëenheid en de schepping van Adam en Eva en het paradijs; en een andere les de geschiede-

nis van Kain en Abel met Henoeh en Methusalach; verder vindt men in één les samengevoegd de volgende groepen van verhalen en onderwerpen: de torenbouw, spraakverwarring, Abrahams roeping en het genadeverbond;— Jakob bij den Jabbok en Jozef in Egypte;— de verlossing van Israel in Egypte, hun verblijf in de woestijn, de wetgeving en onze onmacht om die wet te volbrengen;— Simson en zijn strijd tegen de Filistijnen en Job en zijne lijdzaamheid;— Saul, Davids Jeugd en zijne regeering als koning;— het bouwen van den tempel, het dienen van Baal en de geschiedenis van Elia. Zoo zouden we kunnen voortgaan. Er is blijkbaar een poging gedaan om heel den inhoud der Schrift voor de aandacht van het kind te brengen. Schier nergens bepaalt één les de aandacht van het kind bij één afzonderlijk verhaal. Het gevolg moet wel zijn, dat allerlei verwarring wordt veroorzaakt in het bewustzijn en de voorstelling van het kleine kind, dat het vermogen niet bezit om deze verschillende gebeurtenissen te onderscheiden als niet behoorende tot hetzelfde tijdstip. Ook zal de catecheet, die *Borstius' Primer* zal trachten toe te lichten voor het kind, keer op keer ervaren, dat het hem niet gelukt de aandacht van het kind te houden of hem de dingen, die hij tracht duidelijk te maken, aan zijn verstand te brengen. En hij berispe daarover niet het kind en meene niet, dat het ligt aan de domheid van den jeugdigen catecheet, want de oorzaak ligt hierin, dat het vraagboekje niet rekende met de vatbaarheid van het kind. Men vergt immers teveel van het kind, als men het vraagt: "How many persons are there in God?" Het kind heeft nog nauwelijks leeren tellen, maar toch wordt het gevraagd: "How many years did Methuselah live?" en wordt hem het antwoord op de lippen gelegd: "Nine hundred and sixty and nine years". Zelfs schijnt men het te willen inleiden in de afleiding van Hebreeuwsche woorden, als men het vraagt: "Why was it called Babel?" Heel dogmatisch wordt gevraagd: "Who are Abraham's seed?" en verwacht, dat het kind zal antwoorden: "They who believe in Christ". En op de vraag "Can we keep this law perfectly?" eischt men van het kind het persoonlijk getuigenis van een ervaren Christen: "No, because we are so depraved". "What," zoo wordt gevraagd, "does Solomon say of the eyes?" en men laat het kind antwoorden: "Let thine eyes look right on", het verder aan den catecheet overlatend om een kind van vijf jaar eenig begrip te geven van de beteekenis hiervan. Men aarzelt zelfs niet te vragen: "When did Jesus become man?", wijl het toch boven allen twijfel verheven moet zijn, dat het niemand gelukken zal om het kind zijn eigen antwoord op deze vraag duidelijk te maken: "In the fulness of time". En wat een les als Les Acht en Twintig doet in een vraagboekje voor kinderen van vijf tot zeven jaar, is ons een raadsel. Heel de les is een dogmatische verhandeling over doop en avondmaal, teeken en beteekenende zaak. Voorts is een vraag als deze: "Do you wish to be punished thus?"

met haar antwoord: "No, I would like to be in heaven", er zeker niet op berekend om het zaad des verbonds te onderwijzen uit het oogpunt van gezonde gereformeerde ethiek. En zoo konden wij voortgaan en veel meer aanhalen, om aan te toonen, dat er metterdaad behoefte bestaat aan een nieuw en beter boek voor kinderen van dezen leeftijd.

Dit nieuwe boek zal vooral moeten rekenen met de vatbaarheid der kinderen. Zal hiermee rekening worden, dan moet het zich voornamelijk bepalen tot het verhalen der Bijbelsche Geschiedenis in afzonderlijke verhalen. Het behandelde zooveel mogelijk in elke les slechts één verhaal. Op tijd en plaats lette men niet veel. Ook houde de ontwerper van dit boek rekening met de vatbaarheid der kinderen in woordenkeus, zinsbouw, etc. Verder acht uwe commissie het aanbevelingswaardig, dat dit nieuwe boek besta uit veertig inplaats van dertig lessen. Dit heeft voor, dat het zich dan gemakkelijker leent voor gebruik over een periode van, zeg, twee jaren. Ook zal het wel moeilijk zijn om in een boekje van dertig lessen een voldoende aantal afzonderlijke Bijbelsche verhalen te behandelen. Ook achten wij het aanbevelingswaardig, dat elke les niet slechts besta uit een reeks van vragen en antwoorden, maar als bijvoegsel ook een vertelling biedt van de geschiedenis in die bepaalde les behandeld. Deze kan dan door de ouders aan het kind worden voorgelezen, zoo lang het zelf niet in staat is die te lezen. En indien dan zorg wordt gedragen, dat dezelfde zinnen in het verhaal worden gebruikt zooveel mogelijk, die ook reeds in de vragen en antwoorden voorkomen, dan zal het kind gemakkelijker de les kunnen leeren en tevens zal zijn belangstelling worden opgewekt, niet alleen bij het leeren van de les, maar ook bij de breedere behandeling daarvan op de catechisatie. Langs dezen weg zal men ten slotte een boek bekomen, dat rekening houdt met de vatbaarheid der kinderen van dezen leeftijd.

(Wordt vervolgd)

H. H.

NOTICE

The Annual meeting of the Reformed Free Publishing Association, Division 1, (The Standard Bearer) will be held on Monday, September 17, in the First Protestant Reformed Church.

New board members must be chosen from the following nomination: S. Schaafsma, R. Van Dellen, S. De Vries and B. Woudenberg.

The new concept constitution will come up before the meeting to be voted upon, and other important matters will be discussed.

Opportunity will be given to pay the annual membership or subscription fee.

ENKELE OPMERKINGEN OP DEN TWEEDEN "FIELD DAY" VAN ONZE CHRISTELIJKE SCHOLEN

Geachte Redacteur!

't Was in den namiddag van den 23sten Aug., de dag van onze Field day, dat we tegen 2 uur in den namiddag onze schreden richtten dwars over de gronden van Garfield Park. We zagen de opgeslagen tenten in den Z.W. hoek van het park, maar het trof direct onze opmerkzaamheid, dat er nog zoo weinig menschen aanwezig waren. Bij de plaats der samenkomst aangekomen, merkten we dit op tegen een broeder van de regelings committee, doch die dacht 't zou wel goed komen, "kijk maar," zeide hij, "van alle richtingen komen ze opzetten."

Inplaats van om twee uur, werd het half drie vóór het program begon. Volgens persverslag waren er een 1000 menschen bijeen, en als we ons niet vergissen was dat 7000 het vorige jaar.

We merkten verder op, dat de bijeengekomen schare hoofdzakelijk uit vrouwen en kinderen bestond. Waar bleven de mannen? "Ja, zie je," zeide een vriend ironisch tegen mij, "de mannen zijn zeker allen aan 't werk, you know, en 't is ook goed weer te visschen, bovendien 't is vandaag ook Grand Rapids day op de West Michigan State Fair."

De bijeengekomen menigte nauwkeurig opnemende, bemerkten we met droefheid des harten, dat we als Prot. Ger. in een betrekkelijk klein aantal vertegenwoordigd waren. Ja, dat bedroefde ons, want in de zaken van Chr. onderwijs moeten we, vooral in onze dagen, zoo noodig samenwerken.

Dan trof het onze opmerking dat er o zoo weinig dominé's aanwezig waren. Wat een verschil bij verleden jaar! Toen struikelde men, niettegenstaande de groote schare, bijna over de dominé's. Of was het toen misschien meer nieuwsgierigheid dan belangstelling? 't Is waar, sommigen waren op vacantie, maar lijkt het er niet op dat de dominé's Zondags op het platform alleen maar interested zijn in Chr. onderwijs? Indien dat laatste waar is, dan behoeft men zich nergens meer over te verwonderen, want immers: "Zoo priester, zoo leek."

Dan het program. We begonnen met het zingen van . . . "America, the beautiful." Wat? Zong een Nederlandsch dichter niet: "Ze zullen het niet hebben, de goden dezer eeuw"? Moest op een Field day, gelijk deze, moest onze God niet in de eerste plaats geloofd en geprezen worden in juichtoon en lofgezing? Waarom b.v. niet geopend met het zingen van Ps. 105:1-5, of een lof- en jubellied uit onze Engelsche Psalter? Draagt men zoo niet, als met twee handen, het beginsel van het Chr. Onderwijs, tot de goden dezer eeuw uit? Hebben we soms op het zingen van Vaderlandsche liederen iets tegen? O, neen, we kunnen ze hartelijk uit

volle borst meezingen, maar op een propaganda meeting als de onze, te beginnen met de lof op Amerika, ons dunkt dat loopt de spuigaten uit. O, ik geloof het wel, 't was zoo erg niet bedoeld, maar niettemin toont het helaas maar al te zeer, de slapheid van geest die in onze dagen de kerk bezielt.

We merkten verder op, dat de regelings committee moeite noch kosten had ontzien, om de dag een succes te maken. Geen banken op den grond in de heete zon, zooals verleden jaar, maar bleechers, zooveel mogelijk in de schaduw van het geboomte. Waren verleden jaar de "loud speakers" een failure, thans waren ze helder en duidelijk, zoodat men geen woord behoefde te missen.

Ik zeide, "zoodat men geen woord behoefde te missen," maar verreweg het grootste gedeelte der saamgekomenen hadden schijnbaar geen behoefte om de woorden die gesproken werden te hooren. Men was overal in het park behalve op de bleechers en alles toonde dat men meer om een "to have a good time" was opgekomen, dan wel uit belangstelling. En niet alleen dat men zelf niet hoorde, maar hun lachen en praten hinderde en ergerde degenen die zaten te luisteren.

Tevens merkten we op, dat onze Field day voor Chr. onderwijs ook druk gebruikt werd om stemmen te winnen voor kandidaten voor de a.s. primary election. Onder spreken, ja zelfs onder zingen en bidden, prezen ze hunne mannen aan. Hadden de bijeengekomenen geweest, waar ze volgens beginsel en fatsoen behoorden te wezen, n.l., op de bleechers, dan hadden die politieke vrijbuiters geen gelegenheid gehad.

De sprekers? O. i. had men in Prof. J. B. Schoolland geen gelukkige keuze gedaan. Ten eersten, de Prof. is geen spreker of redenaar, en ten tweede, bleek het uit zijn spreken maar al te goed, dat door zijn langdurig verkeer in het Presbyteriaansch kerkverband, de verbondsgedachte wel al was verloren geraakt. We kregen van spreker wat ervaringen te hooren uit zijn omgaan met de jeugd in bovengenoemd kerkverband en ten slotte prees hij Chr. Onderwijs aan op grond dat de Chr. school beide godsdienst en wetenschap onderwijst.

De tweede spreker van dien namiddag was Prof. Berkhof. Zeker een oud bekende en vurig strijder voor Chr. onderwijs. Wel, allen die ZijnEerw.'s weldoorwrochte rede gehoord hebben, zijn zeker niet teleurgesteld. Prof. Berkhof had er ook ongetwijfeld mee gerekend dat hij een gemengd gehoor kreeg, d. w. z., hoorders uit de Chr. Geref. en Prot. Geref. kerken. Geen enkel woord werd gehoord waaraan iemand zich zou kunnen stooten. Zuivere lijnen werden er getrokken. Met kracht, vuur en bezieling werden we bepaald bij de vraag: "Hoe kunnen onze Chr. Scholen voordeel trekken uit de z.g. depressie?" welke vraag beantwoord werd in de, zoo we ze ons goed herinneren, volgende vier punten, n.l., 1. Wanneer de depressie ons, als volk Gods *niet de wereld*, tot verootmoediging leidt. 2. Als

we de *waarde* van het Chr. onderwijs voor de verbondskinderen mogen zien. 3. Als verootmoediging des harten en de waarde van het Chr. onderwijs, ons zelfverloochening leert. 4. Als we door Gods genade versterkt mogen worden in het geloof. Nogmaals, een rede die er in viel bij allen die *uit beginsel* voorstanders van Chr. onderwijs zijn. En dat niet alleen, 't was ook tevens een *tijdwoord* die het volk des Heeren een hart onder den riem stak.

De avondvergadering konden we niet bijwonen, doch in dien namiddag mochten we er opmerkzaam op worden dat vooral op het gebied van Chr. onderwijs, we schouder aan schouder moeten staan. Dat is een plicht, een dure plicht ons door den Heere zelve opgelegd.

J. Cammenga Sr.

The Achievement Of Mighty Thinkers

In *The Banner* for September 7, one comes upon an article (from the pen of Prof. Vanden Bosch, I presume) that reads in part:

"It is to our Dutch heritage that we owe the educational ideal which is implicit in Calvinism. True, the New England Puritans believed in the Christian college, as the founding of Harvard, Yale, and other colleges abundantly shows; so did the Presbyterians and other Christian groups. And when these migrated westward they were prisoners also in the noble sense of establishing Christian colleges as well as churches and lower schools. To them our civilization owes a debt so large that it simply cannot be calculated. All of these, however, were motivated in their educational activities chiefly by practical considerations.

"Ignorance would aid the devil in his evil operations, and there must be leaders of the right kind. But the fundamental problem of what is the proper relation between nature and grace, between Christianity and culture, none of these groups had ever thought through. Had our leaders in the field of higher education but paid more attention to this problem and come to clarity in regard to it, there would not have been the easy surrender on the part of the Christian colleges to all manner of forces that sapped their very foundations. We believe that we remain within the bounds of truth and modesty when we venture the statement that Dutch Calvinism through such mighty thinkers as Bavinck and Kuyper have attacked the problem of what is the proper relationship between Christianity and culture with such seriousness and insight as resulted in a solution that satisfies. This is one of its glories. And in this aspect of our cultural inheritance we take a just and lasting pride."

Mark the sentence, "But the fundamental problem

of what is the proper relation between nature and grace, between Christianity and culture, none of these groups had ever thought through." The author manifestly conceives of nature and grace as separated entities. For he speaks of nature and grace and of the relation between the two. Now it must needs be that nature separated from grace is nature without grace.

What is nature? And the answer: The earth and its fulness, all that God hath made, the earthly, with its complex of relations, institutions and fields of endeavor. What now is graceless nature? And the answer. It must needs be a world without God, a humanity fallen, man dead through trespasses and sin and thus a child of the devil. What then is nature with grace? A world with God, humanity (elect) redeemed, man delivered from the power of sin and the devil, a child of light declaring the glories of God. But nature without grace is the children of darkness together with the earthy in which they establish themselves. It need not be emphasized that the wicked establish themselves in the earthy. We see it before our eyes. The child of darkness sets up a home, takes to himself a wife, begets children, rears a family, sets up a business, opens a bank, hold office in church and state, cultivates the sciences and arts. There is no department of life where he is not found; no institution that is not seen to take on form in him. He works his way into every nook and corner of this complex of the earthy. He schemes and strives and bends every effort in his vile ambition to gain the earth; and in this he is altogether successful. The earth is his. The resources of the earth are his. Power is his. Influence, honor and fame are his. But the sad fact is that the earthy — the family, the church, the state, industry, science, art, commerce — as it takes on form in him, is as debased and vile as he and exhibits all the wanton corruption that is lurking in his bosom. The earthy as the children of darkness establish themselves in it, is also nature without grace.

The earthy, nature, by itself is not sin. How can it be, if it be God's creature. In opposition to the Anabaptist, we must maintain that sin and nature as also grace and nature is a false contrast, that the ethical opposite of grace is not nature but sin; that therefore the earthy, nature, need not, yea, may not be forsaken. Rightly considered, it cannot be forsaken. The duty of the believer in respect to the earthy is to think, will, desire, live and act from the principle of regeneration in whatever place of the earthy the Lord stations him in order that the earthy in so far as he has established himself in it, may exhibit the glory of God. The earthy as laid hold on by the believer is also the natural with grace.

As was said, the author with whose article we here have to do, set nature and grace before his eye as separated. For he speaks of nature and grace and the relation between the two. In his writing, the term nature must therefore stand for graceless nature and

signify the children of darkness. And the term grace must stand for nature with grace and denote the children of God, the elect unto eternal life.

The author insists that there is a relation between the two. So there is. The wicked (nature without grace) are of the things that work together for good to them that love God. Nature is thus the servant of grace, as Scripture teaches. This therefore is the proper and only relation, as the mighty thinker and the thinker of little might knows if he reads scripture with an unbiased mind. But it is doubtful whether the author had this proper relation before his eye. Manifestly not; for he speaks of this relation as a fundamental problem which the Puritans had never thought through but which in recent times was attacked by the two mighty thinkers, Kuyper and Bavinck. And their attack was made with such seriousness and insight that a solution resulted that satisfies. Satisfies who? God, Scripture? Surely, no.

So then, after much mental exertion the relation between nature and grace, darkness and light, Christ and Belial, righteousness and unrighteousness was solved. What may that solution be? This we learn from the professor's comment on Dr. Stob's address: "With conviction Dr. Stob reiterated the Calvinistic position that religion and culture (and thus nature and grace) light and darkness, righteousness and unrighteousness, G. M. O.) must live together peacefully in holy wedlock, a union which can be achieved only in Christ through divine grace."

So then, the fundamental problem was, What relation must, should, culture (without religion) and religion, nature and grace, that is, darkness and light, the wicked and the saint, hell and heaven, sustain to each other? And the solution: They must not be separated but must marry and be one in Christ. This then is the solution that is the fruitage of mighty thinking. This solution however contains in itself another problem. Righteousness, says the apostle, has no fellowship with unrighteousness. Light has no communion with darkness. How will they then live peaceably together?

For this problem these mighty thinkers (and mighty thinkers they were. I would be the last to deny this) also had a solution. They insisted that the children of darkness, devoid of the life of regeneration, are relatively or partially light. This is the theory of common grace, a theory that spells the destruction of the antithesis and wipes out the spiritual-moral difference between the church and the world, saint and sinner, light and darkness, Athens, Babylon and Jerusalem. Having made over Athens into Jerusalem, the theory (common grace) can recommend that the two marry and insist and assure that a peaceable life in (holy) wedlock will ensue. Such are the solutions the professor defines as the glories of Dutch Calvinism in which he takes a just and lasting pride. O, the folly of it.

G. M. O.